

Неформальний імперіалізм у Європі та
Османській імперії: Консолідація
міфічного коріння Заходу

"Неформальний колоніалізм" та "неформальний імперіалізм" є відносно поширеними терміни у спеціальній літературі. Термін "неформальний колоніалізм" був ввів - або, принаймні, санкціонував - К. Р. Фей (1940: (т. 2) 399), означаючи ситуацію, коли потужна нація ситуацію, в якій могутній нації вдається встановити домінуючий контроль на території, над якою вона не має суверенітету. Термін був популяризований економічними істориками Джоном Галлахером і Рональдом Робінсоном (1953), які застосували його для вивчення неформальної британської імперської експансії на частини Африки. Різницю між неформальним і формальним колоніалізмом між неформальним і формальним колоніалізмом легко встановити: у першому випадку повний ефективний контроль неможливий, головним чином через неможливість застосування прямої військової та політичної сили у країнах, які, по суті, є політично незалежними. Вони мають власні закони, приймають рішення про те, коли і де закони, приймають рішення про те, коли і де відкривати музеї та як навчати своїх громадян. Але для того, щоб вижити в міжнародному світі, їм потрібно будувати альянси з великими державами, а це має свою ціну. Багато країн світу були в такій ситуації в середині та в середині та в останні десятиліття дев'ятнадцятого століття: Середземноморська Європа, Османська імперія, Персія та незалежні держави на Далекому Сході, а також у Центральній та Південній Америці. Проста класифікація країн на імперські держави, неформальні імперії та формальні колонії є, однак, лише корисним аналітичним інструмент, який показує свою сутність при ближчому розгляді. Деякі з тих країн, які включені як неформальні колонії як неформальні колонії у другій частині цієї книги, самі по собі були імперіями, як, наприклад, Османська імперія Османська імперія, а з останніх років століття - Італія (La Rosa 1986), а отже, мали власні неформальні та формальні колонії. Причина чому вони були зібрані тут разом, полягає в тому, що в усіх них існувало визнання необхідності модернізації за західними моделями, в яких домінував Захід. Всі вони мали (північну) європейську присутність на своїх землях - на Заході насамперед британці та французи, а потім німці та представники інших європейських держав, переважно з інших європейських держав, переважно з інших імперій - живих, як Австро-Угорщина, або в занепаді, як Швеція та Угорщина, або в занепаді, як Швеція та Данія. Деякі з цих європейців довіряли надавати поради з політичних і культурних питань, або навіть призначалися для вестернізації своїх країн. Різниця між формальним і неформальним імперіалізмом, однак, розмивається, коли деякі з них стають неформальним імперіалізмом, однак, розмивається, коли деякі з них стають квазі-протекторатами однієї з головних імперських держав, прикладом чого є Єгипет (Єгипет став "тимчасовим" протекторатом). (Єгипет потрапив під "тимчасову" британську військову окупацію в 1882 році, а протекторатом у 1914-1922 роках). Неформальні імперії також можуть внутрішній колоніалізм на власних територіях. Деякі з цих проблем

будуть додатково проаналізовані в частинах II і III цієї книги. У частині II йдеться про неформальний імперіалізму, а частина III звертається до археології у формальних колоніях. У 1906 році була опублікована одна з перших комплексних історій археології. Її автор, німецький професор Адольф Міхаеліс (1835-1910), оцінив в одинадцяти розлогіх розділах те, що він вважав найбільш найвизначніші події в історії цієї дисципліни. Італії та Греції приділено найбільше уваги - дев'ять розділів. Розділ 10 був присвячений "поодиноким відкриттям у віддалених країнах", до яких були віднесені Єгипет, Вавилон, Північна Африка та Іспанія. Праця була доповнена деякими коментарями щодо застосування науки до археології. Дуже мало археології в колоніальному світі, тобто в тобто за межами класичних Італії та Греції, а також уявних європейських витоків цивілізації в Єгипті та на Близькому Сході, були частиною Міхаеліса. Старожитності Азії (за винятком її найсхіднішої Азії (за винятком її західних окраїн), Австралії, Африки на південь від Сахари та Америки були проігноровані. Цікаво, що археологія європейського континенту за межами класичних земель також залишилася поза увагою. Однак, ця глава і частина наступної буде зосереджена на археології, яку досліджував Міхаеліс. В обох розділах дискусія обертається навколо неформального імперіалізму. Можливо, дискусія про неформальний імперіалізм розпочнеться з двох менш політично потужних регіонів Європи, Італії та Греції, де античні залишки представляли собою потужний символічний капітал для європейських імперських держав у період , що обговорюється в цьому розділі, починаючи з 1830-х років.

НЕФОРМАЛЬНИЙ ІМПЕРІАЛІЗМ У ЄВРОПІ

Неформальний імперіалізм в Європі до 1870-х років

Після поразки наполеонівської авантюри мовчазною угодою було створено територію, яка була захищена від імперського завоювання. До неї увійшли всі європейські країни, в тому числі середземноморські: Іспанію, Португалію, Італію, а з 1830 року і Грецію, з 1830 року - Греція. Протягом решти років дев'ятнадцятого століття великі держави були змушені шукати території для економічної експлуатації деінде. Але тоді як відкритий контроль над Середземноморською Європою вважався неприйнятним, політична допомога та економічна вигода разом з культурним домінуванням були більш прийнятними варіантами. Саме в рамках останнього аспекту археологія відіграла важливу роль в Італії та Греції відіграла важливу роль в Італії та Греції, де римська і грецька цивілізації розвинулися в античності. Відсутність подібних привабливих пам'яток в Іспанії та Португалії залишків в Іспанії та Португалії пояснює, чому в цих країнах, незважаючи на те, що до цих країн приїжджають іноземні археологи, які бажають вивчати їхні руїни, і на те, що їм приділяється певна інституційна увага інституційну увагу (наприклад, Bulletin de la Socié'te' Academique Franco-Hispano-Portugaise, який почав виходити у 1870-х роках), масштаб втручання був помітно помірним втручання були помітно більш поміркованим. У цих країнах імперська археологія набула скромного значення лише тоді, коли небезпека проведення

досліджень під час політичної нестабільності на сході Середземномор'я підштовхнула деяких археологів, які за інших обставин воліли б залишитися в Греції, на захід (Блехт, Блехт, Блехт).

Греції, на захід (Blech 2001; Delaunay 1994; Rouillard 1995). Причина

Причина відмінностей у підходах до лікування між, з одного боку, Італією та Грецією, а з іншого - Іспанією та Португалією

Грецією, а з іншого - Іспанією та Португалією, полягала у владі, яку мала класична класична модель мала в національному та імперському дискурсах. Рим і Греція - не Іспанія чи Португалія - тепер не лише відігравали вирішальну роль у зародженні цивілізації, як це було раніше, але й

зародження цивілізації, як це було на початку століття (розділ 3), але й самих європейських імперій.

але й самих європейських імперій: кожна з держав прагнула представити свою націю як представити свою державу як головну спадкоємицю класичного Риму та давньогрецьких полісів, а також

давньогрецьких полісів, а також їхню здатність до розширення свого культурного та/або політичного впливу.

Якщо в перші роки націоналізму фінансовані державою експедиції, патріотично налаштовані антикознавці та їхні товариства

антиквари, їхні товариства та академії, а також перші антиквари

Якщо в роки націоналізму державні експедиції, патріотичні антиквари, їхні товариства

та академії, а також перші антиквари, що працювали в музеях, були ключовими

гравцями в великих цивілізацій, в епоху імперіалізму незаперечною новинкою в

археології Італії та Греції була іноземна школа. Інституції, створені в імперських метрополіях. - музеї, університетські кафедри

(зокрема Каспар Й. Реувенс (1793-1835), призначений 1818 року, викладав

як класичний археологічний світ, так і інші) - слугували підмогою для

археології, що проводилася в Італії та Греції. В Італії та Греції

іноземні школи представляли явний розрив з епохою до національних

космополітичних академій. На противагу цьому, наприкінці дев'ятнадцятого століття

дебати були до певної міри обмежені групами вчених однієї національності.

які обговорювали вивчені теми своїми національними мовами. Ефект на міжнародному

рівні такої кількості груп науковців в одному місті все ще

потребує аналізу. Суперництво і конкуренція, але також і наукова комунікація,

мабуть, зіграли свою роль. Середні десятиліття століття

стали перехідним періодом для існуючої інституції, Інституту археології

Corrispondenza Archaeologica (Археологічне товариство кореспондентів)

заснована в Римі 1829 року, все ще мала міжнародний характер. Його натхненником

був молодий тоді Едвард Герхард (1795-1867), який прагнув сприяти

міжнародній співпраці у вивченні італійської античності та археології,

і, як проголошував статут,

збирати і оприлюднювати всі археологічно значущі факти і знахідки, тобто з

архітектури, скульптури і живопису, топографії та епіграфіки, які виявляються

на світ у царині класичної античності, щоб їх можна було врятувати від

втрат, і шляхом зосередження в одному місці зробити їх доступними для наукового

вивчення

(in Marchand 1996a: 55).

Членами інституту були переважно італійські, французькі та

німецьких вчених (Marchand 1996a: 56). Він субсидував "Зварювальне виробництво" і надавав гранти, видавав власний журнал гранти, видавав власний журнал "Anali dell'Istituto" та друкував інші спеціалізовані дослідження (Gran-Aymerich 1998: 52-5). Проте, незважаючи на свій міжнародний статус, науковці різних національностей отримували нерівне ставлення. Причиною цього було те, що

Причиною цього було те, що фінансування здебільшого надходило з одного джерела - Пруської держави, що свідомо пов'язувалося з дипломатичною функцією інституту функцією інституту для Німеччини (Marchand 1996a: 41, 58-9). Це не повинно бути так, дивуватися тому, що після об'єднання Німеччини Istituto di Corrispondenza Archaeologica став офіційною прусською державною установою у 1871 році, а невдовзі був перетворений на Німецький археологічний інститут. а римський будинок перетворився на одну з його філій. У 1874 році його було підвищено до рівня Рейх Інституту (імперського інституту) (Deichmann 1986; Marchand 1996a: 59, 92). Незважаючи на це, офіційною мовою інституту залишалася італійською до 1880-х років (Marchand 1996a: 101).

Інститут археологічної кореспонденції також організовував іноземну археологію в Греції. Однак особи, які отримували субсидії на вивчення грецьких старожитностей старожитностей, що, мабуть, не дивно, були німецького походження (Gran-Aymerich 1998: 182). Незважаючи на це, науковці з Великої Британії та Франції також подорожували до незалежної Греції, беручи участь у таких проектах, як архітектурні дослідження Акрополя у 1840-х роках. Після цього головна роль перейшла до французам, особливо після відкриття у 1846 році Французької школи в Афінах (E'tienne & E'tienne 1992: 92-3; Gran-Aymerich 1998: 121, 146, 179). Французька школа провела подальшу роботу над Школа проводила подальші роботи на Акрополі і, головним чином, протягом 1850-х років, підтримувала експедиції до кількох археологічних пам'яток, включаючи Олімпію і Тасос таких археологів, як Леон Гюзі (1831-1922) і Жорж Перро (1832-1914). Тим часом німецькі дослідники зосередилися на аналізі скульптури та створенні корпусу грецьких написів (E'tienne & E'tienne 1992: 98; Gran-Aymerich 1998: 147-8). Важливо, що ідеал міжнародної школи інтернаціональної школи тут не переслідували. Французька школа в Афінах мала б стати останньою з багатьох шкіл, відкритих в імперський період. На колоквиумі, організованому з нагоди святкування 150-річчя закладу, Жан-Марк Делоне (2000: 127) зазначив, що, окрім протистояння проти німців, створення Французької школи в Афінах було також пов'язане з конкуренцією проти британців і, до певної міри, росіян, які скаржилися на її заснування. росіянами, які скаржилися на її заснування. Її дипломатична роль була настільки потужною, що навіть коли французький монарх що навіть коли французька монархія була повалена в 1848 році, Французька школа залишилася неушкодженою. Французька школа залишилася неушкодженою. Як стверджує Делоне, в Греції британці

мали в Греції своїх купців і моряків, росіяни - православних священнослужителів, а німці - грецьку монархію
німці - грецьку монархію баварського походження. Французи мали лише свою школа. Коли німці задумали відкрити конкурентну філію в Афінах, традиційна французька антипатія до британців обернулася на німців (ibid. 128).

Щодо Росії, то в Римі існувала Комісія археологічних знахідок, яка працювала щонайменше з

Римі, що діяла щонайменше з 1840-х років, в якій працював Стефан Гедеонов, майбутній директор Ермітажу. На початку 1860-х років йому вдалося придбати 760 творів античного мистецтва, переважно з етруських гробниць. Вони були зібрані

були зібрані маркізом ді Кавеллі, Джамп'єтро (Джованні П'єтро)

Кампана (1808-80), відомий як покровитель грабіжників гробниць дев'ятнадцятого століття

грабіжників гробниць (Norman 1997: 91). Інші частини колекції - не включаючи антикваріату, були придбані Музеєм Південного Кенсінгтона, а інша - Музеєм Наполеона III

Музеєм Наполеона III - полемічним і ефемерним музеєм, відкритим і закритий у 1862 році в Парижі - і пізніше розійшовся по музеях по всій Франції (Gran-Aymerich 1998: 168-78).

На відміну від ситуації в Османській імперії, в Італії та Греції

фахівцям доводилося задовольнятися вивченням археології *in situ* через через заборону на вивезення будь-яких старожитностей з країни. У деяких італійських держав так було протягом тривалого часу. Хоча успіх цих нормативних актів був нерівномірним.

був нерівномірним, наполеонівський досвід зміцнив рішучість зупинити рішучість зупинити вивезення старовинних творів мистецтва з країни: нові закони, такі як

законодавство, таке як Римський едикт 1820 року, було видано в цьому контексті (Barbanera 2000: 43). У Греції вивезення старожитностей також було заборонено у 1827 році (Gran-Aymerich 1998: 47), хоча торгівля антикваріатом продовжувалася старожитностями зробила її частково неефективною. Враховуючи неможливість отримання

багатства для своїх музеїв законним шляхом, а також протистояння місцевих археологів

місцевих археологів іноземцям, які проводили розкопки в їхніх країнах, більшість розкопок в Італії та Греції проводили місцеві археологи.

Прикладами таких археологів в Італії були Карло Феа (1753-1836), Антоніо Ніббі (1792-1836), П'єтро де ла Роза та Луїджі Каніна (1795-1856) у

Римі (Moatti 1993: ch. 5), і Джузеппе Фіореллі в Помпеях. У Греції головними археологами були Кіріакос Піттакіс, Стефанос Куманудіс та Панайотіс Стаматакіс (E'tienne & E'tienne 1992: 90-1; Petrakos 1990). Це лише кілька імен зі все більш численної групи місцевих археологів які працюють в археологічних службах і в постійно зростаючій кількості музеях. Хоча більшість їхніх розкопок зосереджені на класичній епосі, розвиваються й інші

розвивалися й інші види археології, такі як доісторична, церковна та

середньовічна археологія (Avgouli 1994; Guidi 1988; Loney 2002; Moatti 1993: 110-14). Особливий інтерес викликає розвиток так званої сакральної археології, натхненний інтересом італійського юриста Джованні Баттіста де Россі (1822-94). На основі вивчення опису римських катакомб представлених у документах, він зміг знайти багато з них, починаючи з катакомб з катакомб Святого Калікста у 1844 році. Його пошуки підтримав Папа Пій IX, який у 1852 році створив Понтифікальну комісію сакральної археології.¹ Під егідою цієї інституції продовжилися відкриття інших пам'яток, пов'язаних з християнською церквою в минулому. християнської церкви в минулому, продовжилося відкриття інших пам'яток. Однак, більш загальні історії археології німо описує досягнення італійських археологів, Через заборону на вивезення старожитностей країни не бажали фінансувати розкопки, хоча були деякі винятки, про які ми поговоримо пізніше. Це означало, що більшість іноземних археологів зосереджували свої свої дослідження на вже розкопаних об'єктах та на знахідках. Цікаво відзначити, що робота експертів робота експертів поєднувалася з роботою інших споживачів старожитностей; окрім крім художників та інших митців, у 1860-х роках античністю цікавився ще один тип західних зацікавився античністю: фотограф. Фотографії збільшили циркуляцію зображень античності та полегшили візуальне сприйняття класичної моделі (Hamilakis 2001): тієї, в якій античні пам'ятки були ізольовані від сучасного контексту і підкреслені розмірами та величчю, символізуючи знання, мудрість і, більш за все, походження походження західної цивілізації. Позитивізм, філософія, яка вирувала в академічному світі в другій половині XIX століття, призвела до того, що в цей період до створення каталогів. Позитивісти довели до крайнощів вісімнадцятого століття емпіричне розуміння знання. Це має бути емпіричне

¹ У дужках слід сказати, що сакральна археологія мала б вплив не лише в інших католицьких країнах, таких як Іспанія, де серед членів Церкви був каталонський священик Жозеп Гудіоль Куніль (1872-1931), який організував музеї та отримав кафедру сакральної археології в Іспанії. сакральної археології в семінарії у Віці в 1898 році. У Великій Британії рух за вивчення культових споруд релігійних споруд розпочався у 1840-х роках (Piggott 1976) і тривав протягом більшої частини століття. Події в Британії мали паралелі по всій Європі (De Maeyer and Verpoest 2000), і включали й інші церкви, такі як Православна Церква (Розділ 9). Члени Англканської церкви почали вивчати релігійну архітектуру в 1840-х роках (Piggott 1976), а впродовж дев'ятнадцятого століття Церкві вдавалося уникати законодавства, що накладало державний контроль на будівлі, якими вона володіла (Miele 2000).

і достовірними, і не містять жодних спекуляцій. Знання було, ґрунтувалося виключно на спостережуваних або досвідчених явищах. Ось чому чому спостереження, опис, організація та таксономія чи типологія

набули форми великих каталогів, в яких повідомлялося про старі та нові наукові відкриття.

хоча вони вийшли далеко за межі своїх прецедентів вісімнадцятого століття.

Прикладами

цього були в Італії дослідження римських копій грецької скульптури, а також дослідження етрусського світу, де, зокрема, вивчалися грецькі впливи (Гранд-Айя

(Gran-Aymerich 1998: 50; Michaelis 1908: ch. 4;

Stiebing 1993: 158). У 1862 році Теодор Моммзен (1817-1903) ініціював і

організував Corpus Inscriptionum Latinarum (Moradiellos 1992: 81-90),

вичерпний каталог латинських епіграфічних написів. Протягом другої

половини дев'ятнадцятого століття німецькі академіки займали провідні позиції в науці на противагу французьким. Детальне вивчення та критика дозволили археологам та історикам мистецтва зруйнувати дотеперішню географічну єдність давньогрецького мистецтва (Whitley 2000).. Емпіризм і позитивізм не означали

що політика залишалася осторонь. Моммзен дуже чітко говорив про політичну політичну мету своєї роботи. Він стверджував, що історики мають політичний і педагогічний

обов'язок підтримувати тих, про кого вони вирішили писати, і що вони повинні визначати свою політичну позицію. Історики повинні бути добровільними бійцями які борються за права, за правду і за свободу людського духу (Moradiellos 1992: 87).

Неформальний імперіалізм в Європі в останні чотири десятиліття століття

З 1860-х років важливі політичні події відбувалися в Італії. Як і у випадку

Греції, вони були б неможливими - принаймні, з огляду на те, як розвивалися події поза межами націоналізму. Об'єднання Італії,

хоча і було практично завершене до 1860 року, вважалося завершеним лише

після анексії Риму в 1870 році. Італійська зварна археологія, організована

з 1870 року державною археологічною службою - Soprintendenza de Archeologia -

стала ще більшою мірою прерогативою італійців. Були винятки,

але італійська держава не прагнула їх визнавати. Це було б зрозуміло для тих.

тим, хто намагався порушити негласні правила. Таким був досвід

наприклад, член французької школи, який отримав дозвіл

на розкопки архаїчного кладовища у 1890-х роках. Невдовзі після перших відкриттів

відбулися перші відкриття, ці роботи були призупинені, щоб потім відновитися під

наглядом італійського міністерства (Gran-Aymerich 1998: 320). У деяких випадках

суперечки між італійськими та іншими експертами - наприклад, з німецькими

археологами після знахідки архаїчного предмета в римському Форум мав певний

відгомін у пресі, де новини набули певного націоналістичного

націоналістичного підтексту (Moatti 1989: 127). Міжнародні події, такі як засідання

Міжнародного конгресу доісторичної антропології та

археології (CIAPP) у Болоньї в 1871 році, також були використані для розпалювання націоналістичних

націоналістичні настрої італійських організаторів, хоча це академічне суперництво призвело до

критику з боку деяких італійських археологів (Coye & Provenzano 1996).

Націоналізм також був важливим для того, як греки сприймали своє минуле.

Розширення території Греції протягом XIX століття, придбання таких територій, як Іонічні острови в 1864 році, Фессалія і частина Епейру в 1891 році, призвело до того, що

Епейрус у 1891 році, призвело до бажання стерти османське минуле. В одному з прохань про зміни пояснювалося, що це було необхідно, оскільки, серед інших причин, "варварські та дисонуючі назви ... дають підстави нашим ворогам і кожному європейцю, який ненавидить Елладу, для того, щоб наносити нам, сучасним еллінам, незліченні образи

сучасних еллінів, щодо нашого походження" (за Александрі 2002: 193). Емблеми також перейняли б античні образи. Локальний рівень був лише одним з рівнів у колективному формуванні національної ідентичності.

колективного формування національної ідентичності; існували й інші на регіональному, національному та міжнародному рівнях.

Ця будівля мала свою напруженість, яка сама по собі сприяла зміцненню іміджу нації. самі по собі сприяли зміцненню іміджу нації (Alexandri 2002).

На академічному рівні, перша цілісна національна історія Греції, "Історія грецької нації, написана грецькою мовою між 1865 і 1876 роками Константіносом Папарігопулосом (Gourgouris 1996: 252), розглядала класичне минуле як засадничий період грецької нації. У цій концепції стародавня Греція була пов'язана з другим і більш пізнім Золотим віком, візантійським середньовічною епохою (Gourgouris 1996: 255-6). Як і в інших європейських країнах (гл. 11-13), середньовічний період починав набувати все більшої через ці розповіді про національні Золоті віки (Gourgouris

1996: 259). Проте, привабливість античної археології залишатиметься сильною для греків - як і зараз. У той час вона відігравала важливу роль, наприклад, у політичних претензіях Греції на анексію інших територій за межами кордонів, встановлених

у 1829 році. Перша незалежна держава Греція була утворена лише кількома грецькими територіями. і залишила осторонь багато інших територій, населених переважно грецьким населенням.

Megalé Idea, "Велика ідея", як називали цей

проект, наблизилася до реальності протягом наступних десятиліть з

з приєднанням у 1864 році семи Іонічних островів, які перебували

під британським протекторатом: Фессалії в 1881 році, Криту в 1912 році та грецької Македонії в 1913 році (Еллада).

Македонії у 1913 році (E'tienne & E'tienne 1992: 104-5). У Греції важливість археології надавалося таке велике значення, що вона була навіть фінансово підтримана

щедре джерело - лотерея, гроші від якої повністю йшли на

античності з 1887 до 1904 року. Після цієї дати археології довелося розділити

кошти від лотереї з виплатами на користь Ксеету воєнного часу (E'tienne & E'tienne 1992: 108-9).

Класичні Рим і Греція були привабливими моделями як для італійського та грецького націоналізму, так і для європейського імперіалізму.

італійського та грецького націоналізму, так і для європейського імперіалізму, і так було залишалася таким і під час спалаху імперського безумства, який світ пережив у 1870 році.

. Регулярно проводились порівняння між Стародавнім Римом і сучасними імперіями насамперед, Британією та Францією (Betts 1971; Freeman 1996; Hingley 2000; Jenkyns 1980, але див. Brunt 1965). Але якщо модель Риму слугувала риторичною моделлю натхнення для політиків, то інша сторона медалі також була правдивою. Кілька досліджень підкреслили вплив, який сучасні події мали на вплив, який сучасні події мали на інтерпретацію минулого істориками та археологами (Angelis 1998; Bernal 1994; Hingley 2000; Leoussi 1998).

Створення іноземних шкіл призвело до подальшої конкуренції між імперіями. Нові фундації Німеччини та Франції в Греції не були безпристрасно сприйняті британцями.

не були безпристрасно сприйняті британцями. У 1878 році газета "Таймс" опублікувала лист

Річарда Клавергауза Джебба (1841-1905)², на той час професора грецької мови в Університету Глазго, в якому він запитував, чому Британія відстає від Франції та Німеччини у відкритті археологічних інститутів.

і Німеччині у відкритті інститутів археології в Афінах і Римі (Wiseman 1992: 83). На кону був національний престиж. Зрештою, Британська академія в Афінах була створена у 1884 році (Wiseman 1992: 85). Цьому передувало створення "Журналу грецьких досліджень" у 1880 році. Британська академія матиме власне видання "Щорічник ..." лише з кінця століття, але як інституція століття, але як установа вона залишалася загалом недофінансованою ще довго після Другої світової війни.

(Whitley 2000: 36).

Американська школа класичних досліджень в Афінах була відкрита в 1881 році, що передувало британському заснуванню (Dyson 1998: 53-60; Scott 1992: 31). Іншими іноземними школами в Афінах були австрійська в 1898 році та італійська в 1909 році (Beschi 1986; E'tienne & E'tienne 1992: 107). Схожа ситуація схожа на афінську відбувалася і в Римі. Там німецька ініціатива перетворення міжнародного Інституту кореспонденції Archaeologica на Німецький археологічний інститут у 1871 році, за якою незабаром за якою послідувало відкриття Французької школи у 1873 році. Згодом з'являться й інші:

Австро-Угорський історичний інститут (1891), Голландський інститут (1904)

Американська (1894) та Британська (1899) академії (Vian 1992: passim).

Масштабні розкопки розпочалися з Олімпії німцями, а пізніше також французи в Дельфах та американці в афінському

² Річард К. Джебб також вказував на низьку ефективність єдиної кафедри класичної археології у Британії. Кафедру Діснея в Кембриджі, яку тоді обіймав маловідомий священнослужитель, що цікавився античністю, пізніше зайняв Персі Гарднер, еллініст, колишній співробітник Британського музею і вчений, що добре знався на

Британського музею і науковець, безпосередньо знайомий з розкопками Олімпії та Мікен. Пізніше у 1887 році Оксфордський університет заснував кафедру класичної археології імені Лінкольна і Мертона, яку Гарднер очолював майже сорок років (Wiseman 1992: 83-4).

Агора (E'tienne & E'tienne 1992: 107). Важливо, однак, зазначити, що

кількість розкопок в Італії та Греції була меншою, частково через те, що потенційних спонсорів - головним чином державу та громадські організації - було

нелегко було переконати у цінності розкопок лише заради розширення знань про цей період. Професор Ернст Курціус (1814-96), наприклад наприклад, довелося сперечатися протягом двадцяти років, перш ніж йому вдалося отримати

державне фінансування від Пруссії для свого проекту розкопок грецького міста Олімпії. Спочатку він запропонував провести розкопки у 1853 році. У своєму меморандумі до Міністерства закордонних справ Пруссії та Міністерства освіти він пояснив, що греки не мають "ні інтересу, ні коштів" для проведення великі розкопки, і що завдання було надто великим для французів, які вже почали розкопки в інших місцях. Німеччина "сама внутрішньо привласнила грецьку культуру" і "ми [німці] визнаємо життєво важливим завданням нашої Bildung досягнути грецьке мистецтво у всій його органічній тягlostі" (Curtius in Marchand 1996a: 81).

Початок війни між Росією та Османською

Османською імперією, Кримська війна (1853-6), однак, затримала реалізацію його проекту. У 1872 році

Курціус спробував ще раз. Він стверджував, що для того, щоб уникнути занепаду, Німеччина

повинна "прийняти безкорисливе заняття мистецтвом і науками як невід'ємний аспект національної ідентичності та постійну категорію в державному бюджеті" (у Marchand 1996a: 84). Він знову зазнав невдачі у своєму заклику: до нестабільності в Греції,

йому довелося додати опозицію з боку прусського канцлера Бісмарка, який вважав зусилля як безплідні з огляду на заборону на вивезення старожитностей для німецьких музеїв (Marchand 1996a).

німецьких музеїв (Marchand 1996a: 82, див. також 86).

Нарешті, Курцій міг протистояти опозиції Бісмарка за допомогою підтримки

від прусського кронпринца Фрідріха. Принц цінував

символічне значення розкопок на великому грецькому об'єкті. Як він пояснив у 1873 року, "коли завдяки такому міжнародному спільному підприємству було відкрито скарбницю

скарбниця чисто грецьких творів мистецтва ... буде поступово придбана, обидві держави [Греція і Пруссія] отримують вигоду

Пруссія] отримують вигоду, але тільки Пруссія отримує славу" (в Marchand 1996a: 82).

Результатом переговорів принца став договір про розкопки

договір про розкопки, підписаний грецьким королем Георгієм у 1874 році (Marchand 1996a: 84).

Археологічна кампанія Курція розпочалася наступного року і тривала

до 1881 року. На жаль, великих відкриттів зроблено не було, на відміну від

на відміну від великої кількості знахідок, отриманих в результаті німецьких розкопок у грецькому

грецькому місті Пергамі в Туреччині в ті ж роки (див. нижче). Винаходи Курція,

відповідно, не отримали великого суспільного визнання (ibid. 87-91). На відміну від знахідок

зроблених під час розкопок у Пергамі, знахідки з Олімпії не були не були надто корисними для імперських устремлінь Німеччини. Курцій пізніше з гиркотою зауважить, що бюрократи "впиваються цією випадковою масою оригіналів [що походять з Пергаму] і відчують, що зрівнялися з Лондоном (in Marchand 1996a: 96n).

Труднощі в отриманні державної підтримки не були унікальними для Німеччини, вона була спільною для всіх і була пов'язана з проблемами придбання колекцій. Обмеження на вивіз антикваріату означало, що для поповнення своїх колекцій предметами з Італії та Греції великі музеї за рахунок предметів, що походять з Італії та Греції, великі музеї європейських держав повинні були або купувати європейських держав мусили або купувати вже сформовані колекції (Gran-Aymerich 1998: 167; Michaelis 1908: 76), або купувати гіпсові копії головних творів античного мистецтва з Італії та Греції (Haskell & Penny 1981; Marchand 1996a: 166). Як буде пояснено далі в цьому розділі, твори мистецтва можна було б отримати у великих кількостях під час розкопок та/або пограбувань в інших країнах - переважно тих, що перебували під владою Османської імперії - з менш обмежувальним законодавством щодо старожитностей.

У будь-якому випадку, чарівність греко-римської цивілізації як прикладу для сучасного імперіалізму прикладом для сучасного імперіалізму, також виражався у зростанні інституціоналізації класичної археології в імперських метрополіях у цей період. У Франції реформа університетів, натхненна німецьким досвідом, у перші роки Третьої республіки перших років Третьої республіки (1871-1940) сприяла створенню нових кафедр археології в Сорбонні та кількох провінційних університетах, які зазвичай очолювали колишні члени Французької школи в Афінах та Римі (Gran-Aymerich 1998: 206-27; Schnapp 1996: 58). У Сполучених Штатах класична археологія спочатку була в центрі уваги Археологічного Американського археологічного інституту, створеного у 1879 році. Його заснування вважається початком інституціоналізації цієї дисципліни у Сполучених Штатах (Dyson 1998: р. Сполучених Штатах (Dyson 1998: chs. 2-4, esp. 37-53; Patterson 1991: 248). Протягом останніх десятиліть дев'ятнадцятого століття і до Першої світової війни, піковий період імперіалізму іноземна археологія в Греції та Італії стала позначена суперництвом імперських націй у своїх дослідженнях.

Це було

Це було продемонстровано появою іноземних шкіл в Афінах та Римі.

Німеччина та Франція були першими, хто започаткував нову тенденцію. Німеччина не лише

лише перетворила Інститут археологічної кореспонденції на пруську у 1871 році (а потім у Німецький археологічний інститут).

але й відкрила філію в Афінах і почала видавати "Athenischen

Mitteilungen. Цей крок із занепокоєнням спостерігали французи, які у

1873 р. відкрили Французьку школу в Римі, а 1876 р. - Інститут еллінської

Інститут грецької кореспонденції, а також почали видавати Бюлетень Французьких шкіл (Bulletin des

d'Athe`nes et de Rome (Delaunay 2000: 129; Gran-Aymerich 1998: 211). Члени

першого також відповідали за організацію експедицій в Аргелію (Розділ 9), розбудовуючи імперську мережу, яка буде проаналізована нижче. Вивчення взаємозв'язку ідей між вивчення обміну ідеями між колоніями - навіть між неформальними і формальними колоніями - висвітлить цікаві зв'язки між гіпотезами. які досі розглядалися окремо Аналіз зв'язків між політичним контекстом досліджень та археологією грецької та римської цивілізацій у цей період потребує також також розглянути причини акцентування уваги на мові та расі. Як сталося в археологічних дослідженнях північних і центральноєвропейських народів (розділ 12 та інші). народів (розділ 12 та інші), археологія Італії та Греції також дедалі більше надихалася цими темами. Разом з ліберальними ідеологіями ліберальними ідеологіями, яких дотримувалися такі вчені, як Теодор Моммзен, ті ж самі автори часто пропонували важливість вивчення раси та мови в античності. Для останніх, наприклад наприклад, філологія надавала дані, необхідні для реконструкції його давньої історії, яка насправді може бути прочитана як прямий еквівалент расової історії греків та римлян. Расові дискусії в грецькій археології точилися навколо арійства. Віра в існування арійської раси прийшла з досліджень мови, і, зокрема, відкриття, зроблене на рубежі століть, про зв'язок більшості мов в Європі з санскритом в Індії, зв'язок, який можна було пояснити лише пояснити лише існуванням прамови (Розділ 8). Поширення індоєвропейських мов з первісної прабатьківщини можна пояснити лише як результат давньої міграції народу - аріїв. Вважалося, що це були стверджували, що це були загарбники грецьких земель, які створили доісторичні цивілізації, відкриті в Мікенах Генріхом Шліманом, а з 1900 року в Кносі Артуром Евансом (McDonald & Thomas 1990; Quinn 1996; Whitley 2000: 37). Арійська раса вважалася вищою за будь-яку іншу. Досконалість досконалість грецького тіла, відображена в класичній скульптурі, інтерпретувалася як ідеальне представлення арійської статури (Leoussi 1998: 16-19). Класичні греки уособлювали, таким чином, втілення арійськості, що також було знайдено в їхніх сучасних спадкоємців, германських народів, включно з Британією (Leoussi 1998; Поляков 1996 (1971); Turner 1981). Спочатку таких претензій на чистоту не було чистоти щодо давніх римлян не було. Проте, кладовище Вілланова, відкрите у 1853 році, було інтерпретоване як таке, що належить населенню, яке прибуло з півночі - індоєвропейцям. відповідальних у довгостроковій перспективі за створення латинської цивілізації. Пізніше, однак, расова чистота стала проблемою.

АРХЕОЛОГІЯ ПІДНЕСЕНОЇ ПОРТИКИ

Роки Танзімату (1839-76)

Дев'ятнадцяте століття було періодом надзвичайних змін для Туреччини. Як центр Османської імперії центр Османської імперії, вона пережила глибоку кризу, в якій Константинополь (сьогоднішній Стамбул), столиця земель у Європі, Азії та Африці, побачив, як його територіальна могутність різко зменшилася, аж до остаточного розпаду імперії у 1918 році. Всупереч загальноєвропейському сприйняттю, Султанська Порто (тобто Османська імперія) не залишалася нерухомою протягом усього цього процесу. Імперія швидко відреагувала на політичне піднесення Західної

Європи. Процес вестернізації розпочався ще у 1789 році, подолавши опір традиційних сил в Османській імперії.

опір традиційних сил в османському суспільстві. Однак, її військова слабкість перед обличчям

військова слабкість перед обличчям європейських сусідів, про що свідчили такі такі катастрофи, як втрата Греції та інших володінь, призвела до того, що султан Абдул султана Абдулмеджіда і його міністра Мустафу Решид Пашу (Решид Паша) до розпочати "реорганізацію", яку назвали роками Танзімату (1839-76).

Новими заходами, вжитими в цей період, було оприлюднення законодавства в 1839 року, що проголошував рівність усіх підданих перед законом - один з принципів раннього націоналізму (Розділ 3), створення парламентської системи, модернізація адміністрації, частково через модернізацію централізованого управління

з центром у Константинополі, та поширення освіти (Deringil 1998).

Щодо старожитностей, то найбільш очевидним результатом хвилі європеїзації була організація реліквій, зібраних османськими правителями з 1846. Спочатку колекція була розміщена в церкві Святої Ірини. Вона складалася з військової атрибутики та старожитностей (Arik 1953: 7; O' zdogan 1998: 114; Shaw 2002: 46-53). Відкриття музею можна розглядати як протипагу західному гегемоністському дискурсу, що робить греко-римські старожитності "рідними", інтегруючи їх в історію сучасної Османської імперської держави. Таким чином, імперія символічно претендувала на цивілізаційну природу

зміцнюючи османське право на території, на які претендували європейські філістимляни

та біблійні землі (Shaw 2000: 57; 2002: 59). Невелика колекція з часом перетворилася на Османський імператорський музей, офіційно створений 1868 року і відкритий шістьма роками пізніше. У 1869 році було видано наказ

було видано наказ "зібрати античні твори і привезти їх до Константинополя (O'nder 1983: 96). Деякі об'єкти, такі як римські храми Баальбеку в Лівані, вивчали османські ойкумени, переміщені туди внаслідок насильства, що спалахнуло між

насильства, що спалахнуло між друзами і маронітами в 1860 році (Makdisi 2002: параграф 23). Баальбек не використовувався як метафора занепаду імперії, як це робили європейці до того часу. Європейці робили до цього часу, говорячи про Османів, але як про репрезентацію власної багатоті та динамічної спадщини імперії. власної багатоті та динамічної спадщини імперії (там само, п. 28). У 1868 році міністр освіти Ахмет Векіф-паша вирішив віддати посаду директора Імператорського музею Едварду Гульду, викладачеві Імператорського ліцею в Галатасарай.

Галатасарая Едварду Гольду, викладачеві Імператорського ліцею. Він опублікує французькою мовою перший каталог виставки (www nd-e). У 1872 році цю посаду обійняв директор Австрійської середньої школи Філіп Антон Детьє (Philipp Anton Філіпу Антону Детьє (1803-81). Під його керівництвом старожитності

було перенесено до Кахельного павільйону, що знаходився в садах колишньої султанської резиденції, яка до 1839 року проголошення в 1875 р. закону Врмера про старожитності (Arik1953: 7).

Реакція влади була недостатньо сильною, щоб зменшити жадібність європейців до класичних пам'яток.

жадібність європейців до класичних предметів. З 1827 року грецька заборона на вивіз антикваріату

старожитностей залишила західне узбережжя Анатолії єдиним джерелом класичних грецьких старожитностей для наповнення європейських музеїв. Очевидно, що це могло б

вплинуло на провінції Айоїн і Біга, а також на острови Егейського моря, які тоді перебували під владою Османської імперії.

під владою Османської імперії. Європейські зусилля були зосереджені на античних пам'ятках, таких як

як Галікарнас (Бодрум), Ефес (Ефес) і Пергам (Бергама) на

на материку та на островах, таких як Родос, Калімос і Самофракія. Протягом

дев'ятого та початку двадцятого століть британці, німці та інші позбавляли цю територію найкращих античних класичних творів мистецтва, привласнюючи їх.

до яких пізніше у дев'ятому столітті додасться ісламська спадщина.

додасться ісламська спадщина. Західне втручання, однак, дедалі більше сприймалося

османським урядом з недовірою і було встановлено дедалі більше обмежень для її контролю, підкріплені дедалі жорсткішим законодавством. Франція мала ранній,

але нетривалий інтерес до анатолійської археології, що

влився в експедицію Шарля Тексьє (1802-71), що фінансувалася французьким урядом у 1833-7 роках (Michaelis 1908: 92). Протягом центральних десятиліть

дев'ятого століття Британія стала головним претендентом на анатолійську археології (Cook 1998). Міцні політичні та економічні відносини між

Османською імперією та Британією становили ідеальне тло для

наміру опікунів Британського музею збагатити колекцію грецьких старожитностей, що дало змогу

збагатити колекцію грецьких старожитностей, що дозволило організувати кілька експедицій (Jenkins 1992:

169). Перша, на чолі з Чарльзом Феллоузом (1799-1860), сином банкіра, який

сином банкіра, який полюбляв подорожувати, відбулася на початку 1840-х років (Stoneman 1987: 209-16).

Було отримано дозвіл на збирання старожитностей у Ксантосі на острові Родос, оскільки вони "лежали

Родосу, оскільки вони "валялися тут і там, і ... не приносили ніякої користі". Дозвіл було

було надано "внаслідок щирої дружби, що існувала між двома

урядами [османським і британським]" (лист Великого візира до

губернатору Родосу в Cook 1998: 141). Лише після наступних великих розкопок

розкопок у Галікарнасі, османський уряд почав чинити опір цьому

османського уряду цьому європейському привласненню.

Обмеження почалися з розкопок у Галікарнасі і продовжилися

з розкопками в Ефесі. У 1856 році було отримано дозвіл на вивезення

скульптури, які, як підозрювали, належали до стародавнього мавзолею в Галікарнасі

у замку в Бодрумі. У цій справі Британський музей замовив

Чарльзу Ньютону (1816-94) провести першу роботу у Вельді, у 1860-х роках за підтримки інших (Cook 1998: 143; Jenkins 1992: ch. 8; Stoneman 1987: 216-24). Одне з перших зіткнень між османським урядом і екскаваторниками, присланими європейськими імперськими державами, сталася саме тут. У цьому У випадку силового перевороту перемогу явно здобули іноземці. У 1857 році Ньютону вдалося проігнорувати спроби османського військового міністра, який просив передати деякі з Віндінгів - скульптури левів - для музею в Константинополі. у Константинополі (Jenkins 1992: 183). Зрештою вони були відправлені до Британського музею. Негативне ставлення османської влади до західного втручання ставало дедалі очевиднішим втручанням Заходу ставало дедалі очевиднішим у 1860-х роках, а обмеження продовжували зростати. У 1863 році дозвіл на вивезення скульптур з Ефесу (Ефес) отримав сер Джон Черепаха Вуд (1821-90), британський архітектор, що мешкав у Смірні у Смірні і працював на Британську залізничну компанію, було надано лише за умови, що якщо будуть знайдені подібні предмети, то один з них має бути надісланий османському уряду (Cook 1998: р. османському уряду (Cook 1998: 146). Під час розкопок було ексгумовано велику кількість матеріалу для Британського музею, який прибув туди наприкінці 1860-х і 1870-х років (Cook 1998: 146-50; Stoneman 1987: 230-6) У 1871 році дозвіл, отриманий німецьким підприємцем Генріхом Шліманом (1822-90) на розкопки Трої, був ще більш обмежувальним: половина внів мала бути передана османському уряду. Подальші події події в Османській імперії пізніше трактуватимуть як доказ надзвичайної зарозумілості Заходу. надзвичайної зарозумілості Заходу. Шліман не дотримався угоди і вирішив натомість контрабандою вивезти найкращі знахідки своєї кампанії під Троєю Трої - скарб Пріама - з Туреччини у 1873 році. Він стверджував, що причиною цього було те, що причиною було те, що "замість того, щоб віддати Віндінги уряду. . . . тримаючи все собі, я зберіг їх для науки. Весь цивілізований світ оцінить те, що я зробив" (за Оздоганом 1998: 115). "Schliemann aVair" матиме наслідки матиме наслідки не лише для Османської імперії, але й для Німеччини. Незручність цієї дипломатичної ситуації змусила владу в Берліні вирішити, що в майбутньому Берліні вирішити, що в майбутньому приватні особи не будуть допускатися до розкопок за кордоном. від проведення розкопок за кордоном (Marchand 1996a: 120) (хоча Шліман зможе знову проводити розкопки в Трої у 1878 році). Імперська археологія більше, ніж будь-коли ніж будь-коли ставала свідомим державним підприємством. У самій Туреччині "скандал Шлімана скандал" матиме наслідком оприлюднення законів 1874-5 років, згідно з якими 1874-5 років, згідно з яким екскаватор мав право залишити собі лише третину того, що було розкопано. Впровадження закону, однак, мало свої проблеми, не в останню чергу через те, що він був проігнорований

не в останню чергу тому, що його ігнорували багато хто, в тому числі й держава, наприклад, у таємному договорі 1880 року секретному договорі 1880 року між німецьким та османським урядами пов'язаному з Пергамом, про який ми згадаємо нижче.

Гамідійський період (1876-1909)

Османська імперія не залишилася осторонь змін у характері націоналізму націоналізму в 1870-х роках. Як і в багатьох інших країнах, в основному в цей період османські інтелектуали розпочали пошуки культурних коренів свого національного минулого, золотих віків своєї етнічної історії. У цьому самоаналізі не лише надавалося більше значення класичним старожитностям, але й ісламське минуле стало неодмінно інтегрованим у національний історичний виклад Туреччини. Ці зміни відбулися в гамідійський період за часів правління Абдулхаміда II (р. 1876-1909), і ключовою фігурою в них був Осман Хамді-бей (1842-1910), реформатор, який здобув освіту юриста і художника у Франції (зокрема, у археолога Саломона Рейнаха). Хамді зайняв після смерті Детьє у 1881 році. Як директор Імператорських музеїв (Arik 1953: 8), Хамді-бей заохочував багато змін: ухвалення більш захисного законодавства щодо старожитностей, запровадження запровадження європейських виставкових методів, він ініціював розкопки та запровадив публікацію музейних журналів та відкриття кількох місцевих музеїв у таких місцях, як Тессалоніки, Пергам і Кос. Щодо першої згаданої зміни, Хамді-бей стояв за прийняттям закону про старожитності у 1884 році, згідно з яким усі археологічні розкопки були передані під контроль під контроль Міністерства освіти. Що ще важливіше, старожитності - або, принаймні, ті, що принаймні ті, що вважалися такими на той час, оскільки існувала певна неясність щодо того, чи ісламські старожитності - вважалися власністю держави і їхній експорт регулювався. Однак, як вказує Елдем (2004: 136-46), все ще було багато випадків, коли європейцям вдавалося вивозити старожитності з країни. Під керівництвом Хамді було проведено кілька розкопок переважно елліністичних та елліністичних та фінікійських пам'яток було проведено кілька розкопок по всій імперії. Одними з перших розкопок розкопок, проведених ним, була та, яку він поспішно розкопав у 1883 року, знаючи, що німці надто зацікавилися ним. Він також розкопав курган Антіоха I Коммагенського на Немруд-Дагі. Одним із ключових відкриттів Хамді-бея відкриттям Хамді-бея став королівський некрополь Сидону (нині на території Лівану) у 1887 році Лівані) у 1887 році, де він знайшов передбачуваний саркофаг Олександра Македонського, який потім переніс до Константинопольського музею (Макіссінський Македонського, який він потім переніс до Константинопольського музею (Makdisi 2002: п. 29). Це призвело до значного розширення існуючих колекцій у Константинополі, що дало привід стверджувати про потребу в новому приміщенні для музею. нового приміщення для музею. Нова будівля з неокласичним

фасадом у неокласичному стилі було збудовано на території імператорського палацу Топкапи.

палацу Топкапи за проектом Олександра Валлорі, французького архітектора, професора Константинопольської імператорської школи витончених мистецтв. Нові знахідки, разом з іншими грецькими та римськими колекціями були перевезені туди у 1891 році.

Цей музей наслідував свої європейські аналоги: класичне минуле все ще класичне минуле все ще слугувало метафорою цивілізації. Важливо, що це минуле було фізично відокремлене від більш пізніх, східних старожитностей, які не були перенесені

до нового приміщення. Новий музей був добре сприйнятий європейцями; як Міхаеліс (1908: 276) стверджував, що музей був віднесений "до числа найкращих у Європи".

Незважаючи на обмеження та нове законодавство, втручання іноземної археології на турецькій землі зростає за часів Гамідів. Британія тепер розділяла свою участь з іншими зростаючими імперськими державами, такими як Німеччина (Пергам, з 1878 року), Австрія (Гельбасі, з 1882 року, Ефес, з 1895 року), Сполучені Штати (Асос з 1881 року, Сарди з 1910 року) та Італія (з 1913 року)³,

Німеччина буде країною, яка інвестує найбільше електронних грошей - і отримає найбільше

найбільше коштів в анатолійську археологію - і отримати від неї найбільше багатств. Це можна контекстуалізувати у

привілейоване ставлення, яке Абдулхамід II надав німцям, коли він встановив міцний неформальний союз між Османською імперією та Німеччиною впродовж десятиліть, що передували Першій світовій війні. В археології, по-перше, роль Німеччини багато в чому завдячує Александеру Конзе (1831-1914), який був прозорливим у питанні врегулювання розкопок Пергаману. На посаді директора колекції скульптури Берлінського королівського музею

Конзе переконав екскаваторника Карла Гумана (1839-96)

применшити потенціал цього місця, щоб мати кращу позицію на переговорах з урядом Османської імперії.

османським урядом. Знахідки, зроблені з 1878 року, не були оприлюднені до 1880 року, до того часу османський уряд не лише продав місцеву власність Гуману за таємним договором, але й відмовився від своєї третини на користь відносно невеликої суми грошей - ця угода частково частково пояснюється банкрутством Османської держави (Marchand 1996a: 94; Stoneman 1987: 290). У 1880 році до Німеччини прибула перша вражаюча партія з Пергаму. Гумана "приймали, як генерала, який повернувся з битви, увінчаний перемогою" (Kern in Marchand 1996a: 96). Як зазначалося раніше в цьому розділі, успіх у Пергамі призвів до відсутності інтересу до розкопок у Греції - Олімпії, які, як вважалося, вважалося, що вони дають лише інформацію для науки, а не цінні об'єкти для експонування в музеях (Marchand 1996a).

для експонування в музеях (Marchand 2003: 96). Для ідеї археології як історії мистецтва як історії мистецтва, однак, розкопки Пергаму стали частиною трилогії, яка мала стати основою розуміння грецької археології.

Оскільки розкопки Олімпії в Греції забезпечили більш глибоке розуміння

послідовності від архаїчного до римського періодів, а розкопки Ефесу надали інформацію від сьомого століття до н.е.4 до візантійської епохи, робота над Пергамом поглибила знання про урбаністику, культуру та мистецтво післяолександрійського періоду.

мистецтво післяолександрійського та римського періодів (Bianchi Bandinelli 1982 (1976): 113-15).

3 Посилання на імперську археологію періоду Гамідів стосуються Британії (Gill 2004); Німеччини (Marchand 1996a); Австрії (Stoneman 1987: 292; Wiplinger and Wlach 1995); Сполучених Штатів Сполучених Штатів (Patterson 1995b: 64) та Італії (D'Andria 1986).

4 У цій книзі все [до нашої ери] буде використовуватися замість bc і ce замість ad.

Численні знахідки, виявлені під час різних кампаній Пергаму - перша з яких відбулася у 1886 році, а потім продовжувалася у 1901-15 роках та з 1933 року

(Marchand 1996a: 95) - також створили б у Німеччині потребу у великому музею, подібного до Британського музею та Лувру. Пергамський музей Пергамський музей, запланований у 1907 році, врешті-решт відкриється у 1930 році (Bernbeck 2000:

100). Розкопки в Пергамі були важливими ще й на іншому рівні. У 1881 року Олександр Конзе очолив Німецький археологічний інститут. Кампанія в Пергамі дала йому кілька уроків, і не в останню чергу те, що інститут мав бути сформований з найманих експертів, згідно з директивами головного офісу Німецького археологічного інституту в Берліні (Marchand 1996a: 100). Під його керівництвом Німецький археологічний інститут став першим повністю професіоналізованим іноземним інститутом.

Нарешті, німецькі розкопки були дуже важливими для кількох європейських країн. країнах.⁵ Наступником Конзе на австрійській кафедрі з 1877 року став Отто Бенндорф (1838-1907).⁶ Після викладання в Цюріху (Швейцарія), Мюнхені (Німеччина) та Празі (Чехія, тоді частина Австро-Угорської імперії), він отримав призначення до Відня, де заснував кафедру археології та епіграфіки кафедру археології та епіграфіки. У 1881-2 роках він розкопував Героон Гелбасі-Триса в Лікії (регіон, розташований на узбережжі Туреччини), надсилаючи рельєфи регіоні, розташованому на південному узбережжі Туреччини), надіславши рельєфи, вхідну

вежу, саркофаг і понад сто ящиків до Музею історії мистецтв (Kunsthistorisches (Музею історії мистецтв) у Відні в 1882 році. Він допомагав Карлу Гуманну під час розкопок у Пергамі, а наприкінці століття, у 1898 році, він заснував Австрійський археологічний інститут (Austrian Archaeologische Institut) і був його першим директором.

Австрійський археологічний інститут і був його першим директором до самої смерті. Вивчення минулого за часів Гамідів відрізнялося від попередніх років не лише від попередніх років не лише більшим контролем, який здійснював османський уряд над класичними старожитностями. Це також контрастувало з епохою Танзімату в інтеграцією ісламської історії як частини минулого Туреччини. Це збіглося з новим імпульсом, наданим національній історії (Shaw 2002: chs. 7-9).

Хоча найвідоміша національна історія Туреччини, "Історія турків" Некіба Асіма, була опублікована лише в 1900 році, публікації, подібні до тих, що були створені європейськими народами, існували

європейськими народами, існували ще з 1860-х років, наприклад, видання, опубліковане
наверненим польським вигнанцем Селаледдіном Пашею у 1869 році, "Давні та сучасні
турки" (Ancient and Modern

"Давні та сучасні турки" (Smith 1999: 76-7). Ці історії сприяли формуванню
нової, сучасної ідентичності Османської імперії. У них ісламське минуле

5 Про американських археологів у Туреччині див. Gates (1996).

6 Набагато більше німецьких та австрійських вчених працюють над вивченням грецького світу,
чиї дослідження були надзвичайно важливими для розвитку філологічного та мистецтвознавчого підходу в останні
десятиліття

дев'ятого століття. Серед них можна назвати Франца

Вікхов (історія мистецтва), Роберт Ріттер фон Шнайдер (грецька археологія), Вольфганг Райхель
(гомерівська археологія) та Ойген Борман (антична історія та епіграфіка) (див. також інші
у Marchand 1996a).

було описано. Під час гамідського періоду іслам використовувався як одна з
головних причин для утримання держави, хоча на практиці різні релігії та етнічні групи
толерантно сприймалися як невід'ємна частина імперії.

релігії та етнічні групи були толерантними як невід'ємна частина імперії
(Makdisi 2002: par. 10-13). Ісламське минуле стало вартим дослідження,
збереження та демонстрації. У новому ландшафті імперії релігійні та
імперські пам'ятки - місця, що так чи інакше були пов'язані з історією османської
правлячої сім'ї - стали національним надбанням.

османської правлячої родини, стали національними символами (Shaw 2000: 66). У
деяких з них пам'ятники були встановлені як історичні

з них пам'ятники споруджували як історичну мнемоніку, як об'єкти, що допомагають
пам'яті. Так, у 1886 році було збудовано мавзолей для спочинку
Ертугрула Гази, батька першого султана з дому Османів і одного з
з перших героїв Туреччини (Deringil 1998: 31).

Проте, хоча ісламське минуле дедалі більше ставало частиною націоналістичного
порядку денного, звернення до археології ісламського періоду
порядку денного, привабливість археології ісламського періоду лише
поступово зростала. Були знаки, що вказували в цьому напрямку, такі як
створення першого відділу ісламського мистецтва в Османському імператорському
музеї

Музеї Османської імперії у 1889 році, тобто приблизно через двадцять два роки після
його відкриття. Однак,

коли класичні твори мистецтва були перенесені до нового приміщення музею в
1891 році, ісламські твори мистецтва залишилися позаду, їх перевозили з одного місця
в

до 1908 року, коли вони врешті-решт були зібрані в Кахельному павільйоні Топкапи.
павільйоні Топкапи. Незважаючи на їхню очевидну меншу важливість, сам факт
демонстрації

об'єктів, які до цього часу мали релігійне значення, сам по собі став важливою віхою
і його значення не можна недооцінювати. Це не було

це не було результатом зберігання предметів у відповідь на загрозу знищення
релігійних об'єктів, як це сталося в Парижі

об'єктів, як це сталося в Парижі століттям раніше, коли було створено Музей
французьких пам'яток (розділ 11).

французьких пам'яток (Розділ 11), а частиною свідомого процесу націєтворення. Релігійні об'єкти перетворювалися на національні ікони. Важливість старожитностей ісламського періоду також стала очевидною у 1906 році, коли нове законодавство намагалося зупинити їхнє стрімке зникнення на європейський ринок, який дедалі більше прагнув екзотичних східні предмети.

Запізнення у створенні ґрунтовної наукової бази для історичного та мистецького осмислення ісламського минулого історичного та мистецького осмислення ісламського минулого може пояснити, чому археологія практично залишилася осторонь у будівництві панісламського націоналізму - руху, що також мав прихильників в Османській імперії.

націоналізму, руху, який також мав послідовників в Османській імперії наприклад, в Єгипті (Gershoni & Jankowski 1986: 5-8).

Ісламські старожитності, як правило, отримували пріоритет як секуляризовані метафори

Золотого віку турецької нації після конституціоналістичної младотурецької революції 1908-10 років (Shaw 2000: 63; 2002: ch. 9). Було організовано кілька комісій було організовано кілька комісій, перша з яких була створена 1910 року, щоб обговорити збереження ісламських

ісламських старожитностей у країні. У наступні роки будуть організовані інші, одна з них у 1915 році, щоб дослідити і опублікувати праці "турецької цивілізації, ісламу та знань про націю" (in Shaw 2002: 212). Нарешті, у

Того ж року було створено Комісію з охорони пам'яток старовини, яка мала займатися наглядом за дотриманням законодавства про охорону пам'яток старовини. Звіт про жалюгідний стан палацу Топкапи

про жалюгідний стан палацу Топкапи було видано звіт, в якому визнавалося, що "Кожна нація вживає необхідних заходів для збереження своїх пам'яток мистецтва і пам'ятників

мистецтв і пам'яток і таким чином зберігає нескінченні чесноти своїх предків як урок цивілізації для своїх

урок цивілізації для своїх нащадків" (in Shaw 2002: 212). Як видно з цих слів ясно показують, що націоналістична лексика була свідомо прийнята в турецькій політиці щодо археологічної спадщини.

На додаток до переоцінки ісламського минулого, на початку ХХ століття з'явився новий інтерес до доісторичного минулого. Цікаво, що що цьому сприяла пан-турецька ідеологія, яка пропонувала об'єднання всіх турецьких народів в Азії в одній національній державі (Magnarella & Tu'rkdogan 1976: 265). Прихильники цієї ідеології організували Турецьке товариство (Tu'rk Dernegi) у 1908 році, асоціацію з власним журналом Tu'rk Yurdu (Турецька батьківщина).

Товариство ставило собі за мету вивчення "старожитностей, історії, мов пам'яток, історії, мов, літератур, етнографії та етнології, соціальних умови та сучасні цивілізації турків, а також давню та сучасну географію турецьких земель" (у: Magnarella & Tu'rkdogan 1976: 265). Як і в Європі, пошук національного доісторичного минулого став пошуком расових походження нації, яку ідентифікували з шумерами та хеттами. Це стало простежується в дискурсі про минуле, прийнятому Кемалем Ататюрком (1881-1938) після його приходу до влади після Першої світової війни.

ПІСЛЯНАПОЛЕОНІВСЬКИЙ ЄГИПЕТ: ПОГРАБУВАННЯ І НАРАТИВИ ІМПЕРІЇ ТА ОПОРУ

Розграбування єгипетських старожитностей

Інтерес до єгипетських старожитностей існував ще задовго до досліджень, проведених *in situ* в наполеонівський період (розділи 2 і 3).

Після боротьби за владу, що послідувала за французьким і британським вторгненнями, Мухаммед Алі, воєначальник македонського походження, був проголошений правителем Єгипту в 1805 році. За його правління Єгипет діяв зі зростаючою незалежністю від свого османського господаря. Період його правління (1805-48 рр.) характеризувався

державною модернізацією за західним зразком. У цьому контексті деякі місцеві вчені подорожували до Європи. Одним з них був Ріфаа Раві ат-Тахтаві (1801-73), який наприкінці 1820-х років провів деякий час у Парижі, де він дізнався про європейський інтерес до єгипетських (і класичних) старожитностями. Одним із його співробітників був Йосип Гекекян (бл. 1807-74), один із найвідоміших єгиптологів Вірменський інженер з британською освітою, який народився в Константинополі і працював над індустріалізацією Єгипту.

індустріалізацією Єгипту (JeVreys 2003: 9; Reid 2002: 59-63; Sole' 1997: 69-73). Ситуація, яку застав ат-Тахтаві в Єгипті, була жалюгідною порівняно зі стандартами, про які він дізнався в Парижі. Старожитності не лише знищувалися руйнували місцеві жителі, які розглядали старі храми як легкі кар'єри для видобутку каменю чи вапна.

камінь чи вапно, їх також грабували колекціонери старожитностей.

Їх очолювали французькі, британські та шведські консули - Бернардіно Дроветті (1776-1852), Генрі Солт (1780-1827) та Джованні Анастасі (1780-1860) та їхніми агентами - Жаном Жаком Ріфо (1786-1852) і Джованні Баттіста Бельзоні (1778-1823), а також професійними мародерами.⁷ Пізніше Пізніше у викраденні старожитностей брали участь і наукові експедиції. Серед них - французька експедиція 1828-93 рр.

Французька експедиція 1828-9 років на чолі з Шампольйоном була, безумовно, найскромнішою. Окрім багатьох старожитностей, експедиція здобула великий шматок одного з обелісків Луксору, який був встановлений на площі Згоди в Парижі в 1936 році. Це був один з багатьох прикладів того, як

obeliski стали частиною міського ландшафту імперської Європи. Обеліск на площі Згоди в Парижі був першим обеліском, який було демонтовано в модерну епоху. Потім, у 1878 році, ще один - так звана "Голка Клеопатри" - був встановлений

був встановлений на набережній Темзи в Лондоні, а в 1880 році Нью-Йорк Нью-Йорк отримав власний обеліск у Центральному парку. В результаті в Єгипті залишилося лише чотири обеліски

залишилися стояти в Єгипті (три в Карнакському храмі в Луксорі і один в Геліополі, Каїр).

Геліополі в Каїрі), тоді як Рим мав тринадцять, Константинополь - один, а Британія, Франція та США мали по одному.

Інші експедиції не були такими скромними, як експедиція Шампольйона. Ріхард Лепсіус, посланий Пруссією між 1842 та 1845 роками, окрім запису

багатьох планів місцезнаходжень і приблизних стратиграфічних розрізів (пізніше опублікованих у його багатотомній праці *Denkmäler aus Aegypten und Aethiopien*), вдалося значно збільшити колекції Берлінського музею (Marchand 1996a: 62-5). Лепсіус виступав за прусську участь у Єгипті як спосіб для Пруссії стати головним гравцем у вивченні цієї цивілізації. За його словами: Здається, що для Німеччини, для якої понад усі інші нації наука стала покликанням покликанням, і яка ще нічого не зробила для розвитку науки відтоді, як був знайдений ключ до стародавньої країни чудес [розшифровка ієрогліфів Шампольйона], настав час взятися за це завдання з її точки зору і вести далі до її вирішення. (Marchand 1996a: 62-3).

7 Про особистостей, які займалися археологією в цей період, див. Fagan (1975: 97-256); JasanoV (2005: chs. 7-9); Manley and Re'е (2001); Mayes (2003); Vercoutter (1992: 60-82). Про французьку експедицію 1828-9 рр. Fagan (1975: 97-256); Gran-Aymerich (1998: 79); JasanoV (2005: 287-99); Vercoutter (1992: 60-82). Про обеліски див.: Fagan (1975: 260); Habachi

Один з колег Лепсіуса, Ернст Курціус, повідомляв, що Лепсіус завжди пишався тим, "що йому було дозволено бути тим, хто розгорнув прусський прапор у далекій частині світу і що йому дозволили відкрити нову еру науки і мистецтва на батьківщині" (in Marchand 1996a: 63). Протести Тахтаві проти відсутності інтересу до давньоєгипетської цивілізації, разом із благаннями Шампольйона до паші, врешті-решт призвели до оприлюднення в 1835 році указу, що забороняв вивіз старожитностей старожитностей і оголосив незаконним руйнування пам'яток (Fagan 1975: 262, 365; Reid 2002: 55-6). Указ також регулював створення Єгипетської служби старожитностей Служби старожитностей Єгипту, яка розмістилася в садах Езбекіє в Каїрі, де було створено музей. У музеї мали зберігатися старожитності, що належали державі та здобуті під час розкопок. Однак більшість цих заходів зійшли нанівець, оскільки паша не був зацікавлений у створенні у створенні механізмів, які б забезпечували виконання закону. Натомість, згодом він використовував музейні колекції як джерело подарунків для колекції музею як джерело подарунків для іноземних гостей; останні об'єкти, відправлені таким чином, були у такий спосіб були відправлені ерцгерцогу Австрійському Максиміліану в 1855 році. Європейський попит і відсутність у Мухаммеда Алі турботи про минуле сприяли розвитку потужного ринку антикваріату. Старожитності вивозили з Єгипту у великих кількостях, а найпопулярнішими пунктами призначення були великі музеї. Як Ернест Ренан (1823-92), можливо, шовіністично, описав ситуацію у 1860-х роках: "Постачальники для музеїв пройшли через країну, як вандалі; щоб отримати фрагмент голови, шматок фрагмент голови, шматок напису, дорогоцінні предмети старовини були перетворені на до фрагментів. Майже завжди забезпечені консульським інструментом, ці завзяті руйнівники ставилися до Єгипту як до своєї власності. Однак найлютішим ворогом єгипетських старожитностей

єгипетських старожитностей все ще залишається англійський чи американський мандрівник. Імена цих ідіотів увійдуть у пам'ять нащадкам, оскільки вони були обережні, щоб вписати себе на відомих пам'ятниках поверх найтонших малюнків.

найделікатнішими малюнками.

(Fagan 1975: 252-3).

Ринок старожитностей також сприяв появі нового типу європейців у Єгипті. Це були туристи, яким допомагали, починаючи з 1830 року, публікації туристичних путівників, починаючи з одного французькою мовою, за яким послідували інші, опубліковані англійською та німецькою мовами (Reid 2002: ch. 2)

Огюст Марієтт

Зміни настали лише з появою французького археолога Огюста Марієтта (1821-81). Перший візит Марієтта до Єгипту відбувся в ролі агента, що займався пошуком старожитностей для Лувру. У 1850-1 році він розкопав Серапеум у Саккарі, подарувавши Лувру велику колекцію предметів. Він повернувся до Єгипту в 1857 році, щоб зібрати колекцію старожитностей, щоб подарувати її "принцу Наполеону" - Наполеону III - двоюрідному брату під час його запланованого (але так і не здійсненого) візиту до Єгипту. Перед тим, як Марієтта повернулася до Франції в 1858 році, добрий друг паші, французький інженер Фердинанд де Лессепс (будівельник Суецького каналу між 1859 і 1869 роками), переконав Марієтту, що вона може допомогти Єгипту. і 1869 рр.), переконав його призначити Марієтту "маамуром", директором Єгипетських старожитностей., і поставити його на чолі відродженої Служби старожитностей. Служби старожитностей. Йому виділили кошти, щоб він міг "розчистити і відновити руїни храму, збирати стели, статуї, амулети і будь-які легко транспортабельні предмети де б вони не були знайдені, щоб убезпечити їх від жадібності місцевих селян або жадібності європейців" (у Vercoutter 1992: 106). Марієтта побачила початок періоду, що тривав близько дев'яноста чотирьох років переважання французької археології над єгиптологією, що тривав навіть під час більшу частину "тимчасової" британської військової окупації Єгипту з 1882 року (Fagan 1975; Reid 2002: chs. 3-5; Vercoutter 1992). Марієтті вдалося заснувати музей у 1863 році та уповільнити темпи руйнування єгипетських пам'яток, частково завдяки забороні всіх археологічні зварювальні роботи, окрім його власних. До певної міри йому також вдалося вдалося стримувати вивезення старожитностей. У 1859 році новина про знахідку неушкодженого саркофага цариці Ахетеп і захоплення всіх в'їдінгів місцевим губернатором місцевим губернатором, вимагала рішучого втручання Марієтти, щоб зупинити це незаконне привласнення археологічних об'єктів. Отриманий скарб був подарований паші і включав в себе подарунок скарабея і намисто для однієї з його дружин. Захоплення паші обома знахідками, а також, як зазначає Фаган (Fagan (1975: 281), через незадоволення свого губернатора, - змусило його віддати наказ про

будівництво нового музею, який зрештою було відкрито в передмісті Булак у Каїрі. Королева Ахетеп Віндінг також мала важливе значення в іншим чином. Коли імператриця Євгенія, дружина Наполеона III, попросила пашу отримати це відкриття в подарунок, він відправив імператрицю попросити Марієтту, яка відмовилася цим займатися. Це рішення не було сприйняте з радістю жоден з государів, але воно стало важливою віхою у збереженні єгипетської археології (Reid 1985: 235). Марієтта також проігнорувала зауваження Наполеона III що старожитності Булака було б краще зберігати в Луврі (ibid. 2002: 101).

Марієтту - як і його наступнику на цій посаді Гастону Масперо - вдалося змогли лише зменшити руйнування та нелегальний вивіз старожитностей, а не зупинити їх повністю.

а не зупинити повністю. Лунали навіть звинувачення у причетності Служби старожитностей до незаконного вивезення антикваріату.

Service у причетності до незаконного поводження з творами мистецтва (Fagan 1975: passim). Особливо пильним він мав бути до агентів великих європейських музеїв. європейських музеїв. Жага до антикваріату не вщухала, незважаючи на те, що закон, згідно з яким нові музейні надбання тепер можна було придбати лише через легального вивезення старожитностей. Продовження нелегальної торгівлі старожитностями

вказує на те, що європейські уряди на практиці ігнорували єгипетське законодавство. Цю неповагу пояснив Волліс Бадж, помічник хранителя єгипетських і асирійських старожитностей у Британському музеї, описана Фаганом (1975: 295-304) як одного з головних незаконних грабіжників старожитностей, у наступним чином:

Яка б не була вина окремих археологів у вивезенні мумій з Єгипту з Єгипту, кожна неупереджена людина, яка хоч щось знає про це, повинна визнати, що коли мумія потрапляє під опіку опікунів і розміщується у Британському музеї, вона має набагато більше шансів бути збереженою там, ніж могла б королівській чи іншій, в Єгипті. (Fagan 1975: 304).

Страх втратити французький контроль над єгипетською археологією, коли здоров'я Марієтти

погіршення стану здоров'я Марієтти сприяло створенню першої іноземної школи в Каїрі,

Археологічної місії, Французької археологічної місії 1880 року, пізніше перетвореної згодом на Французький інститут східної археології (Reid 1985: 236; Verneil 1997: 2). Таким чином, як і в Італії та Греції, в Єгипті

Французька держава фінансувала установу, яка займалася старожитностями. На противагу цьому, аналогічна британська установа

подібна британська установа, Єгипетський фонд досліджень (пізніше названий Єгипетським товариством досліджень), заснований у 1882 році.

дослідницьке товариство Єгипту), заснована 1882 року, була приватною ініціативою. Поштовхом

для його створення стала англійська письменниця і мандрівниця Амелія Едвардс, Амелії Едвардс (1831-92). Едвардс подорожувала до Єгипту зі своєю супутницею Кейт Грійтс у 1873-4 роках, а потім вирішила популяризувати єгипетський

світу через свої публікації та численні виступи, а також викривати масштаби розграбування старожитностей (Champion 1998: 179-82; Fagan 1975: 322; Moon 2006). У Британії її підтримав Реджинальд Стюарт Пул (1832-95), хранителя відділу монет і медалей Британського музею. Цілями Фонду дослідження Єгипту були "організація експедицій до Єгипту з метою висвітлення історії та мистецтва Стародавнього Єгипту, а також ілюстрації, оскільки вони стосується Єгипту та єгиптян" (у Fagan 1975: 323).

Цей акцент

вводить важливий фактор, який буде далі обговорюватися в Розділі 6: вплив Біблії на археологію Єгипту, а також Месопотамії

вплив Біблії на археологію Єгипту, а також Месопотамії,

Палестини, а також, певною мірою, Лівану і Туреччини. Відповідно, Фонд

сприяв легальному втручання в єгипетську археологію шляхом науково обґрунтованих розкопок

перспективних об'єктів і поважаючи законодавство щодо призначення

знахідок. Амелія Едвардс також стала важливою постаттю в єгипетській

археології завдяки своїй ролі в академічній єгиптології. У своєму заповіті вона наділила

кафедру єгипетської археології в Лондонському університеті, яку очолив її протеже

Фліндерса Петрі (1853-1942). На додаток до Французького інституту

східної археології та Товариства дослідження Єгипту, німці заснували

"генеральне консульство" для археології у 1899 році, яке у 1907 році стало

Німецький інститут єгипетських старожитностей (Deutsches Institut für ägyptische Altertumskunde) (Marchand 1996a: 195).

Імперський опір проти місцевої альтернативи

Протагонізм у єгипетській археології XIX століття полягав у

іноземній діяльності на єгипетській землі. Це було викликано не лише інтересом

імперської влади у привласненні фараонського минулого, але й їхнім

несприйняттям місцевого досвіду у вивченні старожитностей. Роль Маріетта

а також його наступників у припиненні вивезення старожитностей з Єгипту

не супроводжувалася відкриттям фундаменту національної єгипетської

археологічної інституції. До єгиптян переважало загальне поблажливе ставлення

єгиптян. Геоморфологічні дослідження Гекеяна в околицях Каїра, одні з найперших

з найперших у цьому роді, були сприйняті у Британії з критикою, що дослідження не є

достовірними, оскільки

дослідження не було надійним, оскільки воно не було під наглядом авторитетного

науковця, яким був його спонсор, президент Лондонського геологічного

товариства, Леонард Хорнер (JeVreys 2003: 9). Інший випадок поблажливого ставлення

чи упередження європейців до єгиптян

або упередженого ставлення європейців до єгиптян - це історія французького

археолога

Маріетта, який віддав наказ, щоб жодному місцевому жителю не було дозволено

копіювати написи

в музеї. Також опис Масперо про відкриття

Археологічного музею в 1863 році є показовим. Він сказав, що

Паша, хедив (віце-король) Ісмаїл (р. 1863-79), "будучи справжнім східним

він був ... відразу і страх перед смертю утримували його від того, щоб увійти в будівлю з муміями" (у Reid 2002: 107). Місцеві потенційні єгиптологи які прагнули зробити кар'єру в Службі старожитностей, було відмовлено у вході під час Марієтти, незважаючи на те, що деякі з них пройшли навчання у Школі давньоєгипетської

давньоєгипетської мови або Школі єгиптології, створеній його колегою (і (і другом) німецьким вченим Генріхом Бругшем у 1869 році (ibid. 116-18). Незважаючи на те, що

Марієтти проти цього, після його смерті деякі з учнів Бругша змогли досягти важливих позицій в єгиптології.

змогли досягти важливих позицій в єгипетській археології.

Один з них, Ахмад Паша Камаль (1849-1923), стане першим єгипетським куратором Каїрського музею. Він був призначений до музею після смерті Марієтти, і в перші кілька років організував курс єгипетських ієрогліфів для невеликої кількості студентів. Проте, після від'їзду Масперо до Франції у 1886 році

Масперо до Франції у 1886 році, настав період хаосу, в результаті якого музей очолювали некомпетентні директори (Fagan 1975: 353), які нехтували місцевим досвід місцевих жителів. Камалю довелося закрити свою школу єгипетських ієрогліфів. Мало хто з його студенти знайшли роботу в Службі старожитностей, а сам Камаль був витіснений з

в музеї на користь більш молодих французьких археологів.

У цей період, однак, ще один єгиптянин навчався у школі Бругша,

Ахмад Наджиб, став одним з двох головних інспекторів (ibid. 186-90).

Після повернення Масперо з Франції у 1899 році Наджиб був зміщений з цієї посади.

Наджиб був зміщений з посади. Хоча жоден єгиптянин не був призначений директором жодної з інспекцій Західної

провінційних інспекцій, Ахмада Камалю підвищили до посади одного з трьох кураторів музею

трьох кураторів музею (інші були французького та німецького походження). Призначення Камалю стало прецедентом і уможливило відкриття інших музеїв

відкриття інших музеїв в інших місцях Єгипту, якими керує місцева влада (Haikal 2003; Reid 2002: 204).

Камаль продовжував викладати єгиптологію, спочатку у Вищому шкільному клубі, а потім у новоствореному

клубі Вищої школи, потім у щойно заснованому приватному Єгипетському університеті в 1908-9 роках⁸, а

зрештою, з 1912 року у Вищому педагогічному коледжі. Його учні, хоча вони все ще відчували прохолодний прийом з боку відповідальних європейців, і їм було їм було відмовлено у вступі на кафедру старожитностей, сформують важливе друге покоління місцевих єгиптологів (Haikal 2003).

Камаль пішов у відставку в

1914 року, його посаду обійняв не єгиптянин. Коли він знову наполягав на необхідності навчання єгиптян незадовго до своєї смерті, тодішній директор музею музею відповів, що лише кілька єгиптян виявляли будь-який інтерес до предметом. "Пане Лакау, - пролунало у відповідь, - за шістьдесят два роки, що ви, французи, керуєте Службою

керували Службою, які можливості ви нам надали?" (у Reid 1985: 237).

Єгиптянам також було відмовлено в можливості вивчати і зберігати ісламське мистецтво, яке тоді називали арабським мистецтвом і археологією (Reid 2002: 215). Як і слід було очікувати

було очікувати, зважаючи на описану вище ситуацію, ініціатива піклування про ісламський період

ісламським періодом виходила від європейців - переважно від громадян Франції та Великої Британії. Це сталося зі створенням Комітету зі збереження пам'яток арабського мистецтва (Committee for

збереження пам'яток арабського мистецтва у 1881 році. Три роки по тому Музей арабського мистецтва було відкрито цією установою у зруйнованій мечеті аль-Хакіма, до складу якого входив лише один штатний працівник - швейцар (ibid. ch. 6, esp. 222).

Хоча в більшості випадків єгиптяни переважали європейців у комітеті їхній вплив був менш потужним.

Це були молоді люди, які мали інші зобов'язання

і їм не платили за роботу в комітеті, дискусії в якому

до того ж велися іноземною мовою - французькою. Крім того, рішення, прийняті комітетом

рішення комітету приймалися на основі технічної

технічної секції, сформованої виключно з європейців, які щодня працювали над цими питаннями.

8 Єгипетський університет був створений у 1908 році під натхненням Хедива Аббаса (Аббаса Хільмі II), подолавши опір британського генерального консула в Єгипті лорда Кромера, який раніше наклав вето на цей заклад як на розсадник націоналістів (Reid 2002: 248).

що обговорюється. Не дивно, що відвідуваність зустрічей єгиптянами, схоже, була низькою

була низькою, що пов'язано з опором європейському домінуванню

або, можливо, через небажання користуватися іноземним досвідом. Тим не менш, саме єгиптянин Алі Бахгат (Ali Bahgat)

єгиптянин Алі Багат (1858-1924), який керував розкопками на ісламських руїнах Фусата, розпочаті Музеєм арабського мистецтва у 1912 році (Vernoit 1997: 5).

Незважаючи на це, в цей період ісламська археологія не досягла того значення якого вона набула у фараонському Єгипті. На рубежі століть для Музею арабського мистецтва було збудовано нове

приміщення для Музею арабського мистецтва, але їхня вартість становила лише чверть вартості нових будівель, відкритих у 1902-3 роках для Єгипетського музею, де зберігалися колекції фараонів. Варто зазначити, що

що цей дисбаланс у важливості, яку надавали кожному музею, паралельно відображається у

кількості сторінок, відведених їм у широко використовуваному туристичному путівнику Бедекера

у виданні 1908 року. Дві з половиною сторінки було присвячено ісламському мистецтву проти двадцяти восьми - фараонівському Єгипту (Reid 2002: 215, 239).

Очевидну силу, яку класична модель мала в західному світі, було

уособлювали публікації британського генерального консула в Єгипті з 1883 по 2007 рік лорда Кромера, який, наприклад, у "Сучасному Єгипті" (1883) 1883-1907 років лорда Кромера, який, наприклад, у праці "Сучасний Єгипет" (1908) часто

включав неперекладені грецькі та латинські цитати. Він був президентом Лондонської класичної асоціації

Лондонської класичної асоціації після виходу у відставку, а також мав вплив на єгипетську рідну науку. Втім, не лише європейці звертали увагу на греко-римське минуле. За кілька десятиліть до Кромера, як вказує Рід вказує Рід, "Анвар" ат-Тахтаві (1868), що викликав захоплення своїм романтичним трактуванням фараонського Єгипту, насправді мав удвічі більше сторінок, присвячених грецькому, римському та візантійському періодам (Reid 2002: 146). Також у середині 1860-х років були проведені розкопки в Александрії, місті на півночі Єгипту елліністичного походження

елліністичного походження, в Александрії, місті на північ від Єгипту, іншим єгипетським вченим, Махмудом аль

Фалакі (1815-85). Він був морським інженером, який зацікавився астрономією в Парижі та її поєднанням з географією і стародавньою топографією. Його розкопки мали на меті намалювати карту міста в античні часи - роботу, якою науковці користуються донині.

роботу, якою науковці користуються й досі (ibid. 152-3). Незважаючи на свій досвід, Махмуд аль-Фалакі, схоже, сприймав Європу як центр "чистої науки". Він вважав, що вчені, які живуть в інших країнах, повинні допомагати європейським дослідженням, збираючи дані і вирішуючи прикладні проблеми (там само, 153).

Приклади ат-Тахтаві і аль-Фалакі, однак, схоже, були виключенням. Незважаючи на ініціативу аль-Фалакі, більшість із тих, хто працював в Єгипетському інституті (1859-80), місці в Александрії, де читалися доповіді на греко-римські теми, де читалися доповіді та публікувалися статті, були європейцями. Так само в дискусіях брало участь небагато єгиптян (ibid. 159). Жоден єгипетський мусульманин

чи копти не брали участі у заснуванні Греко-римського музею в 1892 р., а також у створенні Греко-римського музею в 1892 році, ані в заснуванні Олександрійського археологічного товариства в 1893 році. У 1902 році із 102 членів товариства лише четверо були Єгиптяни. Бюлетень товариства видавався основними європейськими мовами, але не арабською чи грецькою (ibid. 160-3). Проте, окрім європейців, була й інша група, яка виявляла інтерес до вивчення європейців була й інша група, яка виявляла інтерес до вивчення греко-римського минулого. Це були сирійські християнські іммігранти, які прибули до Єгипту з середини 1870-х років, здійснили багато перекладів і писали про класичний період у багатьох публікаціях арабською мовою (ibid. 163-6).

Унікальним для Єгипту, звичайно, було його фараонівське минуле. З трьох можливих типів націоналізму, що існували в Єгипті в той час, етнічного або мовного націоналізму, релігійний націоналізм і територіальний патріотизм, це був, до певної міри певною мірою саме другий і, особливо, третій тип націоналізму мали найбільший вплив наприкінці дев'ятнадцятого та на початку двадцятого століття (Gershoni & Jankowski 1986: 3).

Ця форма націоналізму дозволила інтегрувати в національний дискурс в національний дискурс найдавніше минуле країни. Фараонівське минуле стало своєрідним Золотим віком нації в ранній національній історії Єгипту. Єгипту. Особливе значення мала творчість Тахтаві, якого сьогодні вважають найважливішим мислителем Єгипту найважливішим мислителем Єгипту, особливо перший том його національної історії, який був опублікований у 1868-9 роках (Reid 1985: 236; Wood 1998: 180). Фараонівське минуле стало частиною навчальної програми середньої школи в Єгипті щонайменше з 1874 року (Reid 2002: 146-8; Wilson 1964: 181). У розпал націоналістичного піднесення 1870-х і початку 1880-х років місцевий інтерес до стародавнім Єгиптом уможливив публікацію книг на цю тему, написаних арабською мовою, переважно колишніми студентами школи Бруг'ша. Щонайменше дві з них з'явилися у 1870-х, три у 1880-х і шість у 1890-х роках (Reid 1985: 236). Рух націоналізму, що зароджувався націоналістичний рух проти британського контролю над Єгиптом, що зароджувався зрештою очолив молодий юрист Мустафа Каміль (1874-1908), засновник Націоналістичної партії (аль-хізб аль-ватані), а також Ахмад Лутв ас-Саїд, який створив Партію нації (хізб аль-умма) (Gershoni & Jankowski 1986: 6). Хоча дехто натякав на ісламський Золотий вік мамлюків, для інших більш рідним був фараонівський період. У 1907 році Камаль заявив, що Ми працюємо не для себе, а для своєї Батьківщини, яка залишається після нашого від'їзду. Яке значення мають роки і дні в житті Єгипту, країни, що стала свідком народження всіх народів і винайшла цивілізацію для всього людства? стала свідком народження всіх народів і винайшла цивілізацію для всього людства? (за Хассаном 1998: 204).

Націоналістичні настрої щодо фараонського минулого можуть стати серйозним ударом по іноземному впливу на єгипетську археологію. В основному це сталося приблизно в той час, коли час, коли Британія надала Єгипту більший ступінь незалежності у 1922 році, того самого року, коли було відкрито гробницю Тутанхамона.

Висновок

Європейські держави дев'ятнадцятого століття успадкували практики, що склалися в ранньомодерний період у ранньомодерний період, як-от пошанування стародавніх Великих цивілізацій як джерела цивілізованого світу (розділи 1, 2, 3). Цивілізації як джерелу походження цивілізованого світу (розділи 2-4). У контексті віри Плем'я у прогрес, історики намагалися показати, наскільки цивілізованою була їхня цивілізованим був їхній народ, описуючи неминучі кроки, які привели його на вершину цивілізованого світу порівняно з сусідами. Як у Розділі 3, імперська інтервенція на початку XIX століття, як логічне продовження продовження Просвітництва та ранньомодерного імперіалізму, призвела до привласнення археологічних ікон з Італії, Греції (частково через римські копії грецьких творів мистецтва) та Єгипту, які потім

виставлялися у найбільших національних музеях імперських держав - Луврі та Британському музеї. З'являється група квазіпрофесійних піонерів розпочала процес моделювання минулого Італії, Греції та Єгипту як у Золотому, так і в Темному віці.

Кінець наполеонівської епохи

не зупинив їхньої діяльності. Навпаки, археологія, як форма гегемоністського знання, виявилася корисною не лише для продукування та підтримки ідей поширених в імперських державах, але й для освоєння колонізованих територій та легітимізації їхніх володінь.

територій та легітимізації їхньої передбачуваної меншовартості. Це був контекст, у якому

відбувалися події, описані в цьому розділі. Спрощуючи ситуацію до крайності, можна припустити, що

можна припустити, що існувало два типи археології: археологія, якою займалися археологи, і археологія, якою займаються яку проводили археологи імперської влади, і ту, що здійснювали місцеві археологи.

місцевими археологами.

Щодо імперських археологів, то імперіалізм сприяв переосмисленню дискурсів про минуле територій за межами своїх кордонів. Люди за межами ядра імперської Європи сприймалися як статичні, такі, що потребують керівництва з боку динамічних підприємницьких європейських класів, щоб стимулювати їхній розвиток або

або - у випадку з країнами, де виникли стародавні цивілізації - відновити втрачений імпульс. Виняток спочатку було зроблено для сучасних мешканців тих територій, де виникли класичні цивілізації.

Спочатку їх уявляли носіями факела прогресу, і це уявлення особливо сильним у Греції, але також і в Італії. Безпосередній контакт з реаліями цих країн

реаліями цих країн незабаром призвів до трансформації західних сприйняття Заходу, значною мірою прирівнявши його до суспільств інших країн. Місцеві жителі

зазвичай розглядалися або як такі, що виродилися зі своїх попередніх предків, або як нащадків варварських народів, які спровокували кінець славного періоду розвитку регіону. Роль західних археологів, які походять з найбільш процвітаючих країн - насамперед, Британії та Франції, інші згодом - нібито мали розкрити або минулі золоті часи цих вироджених територій. цих деградованих територій, або розкрити варварське минуле, яке пояснювало сьогодення. З плином дев'ятнадцятого століття різниця між основними європейцями та Іншими - включно з країнами Середземномор'я - раціоналізувалася.

Європою - була раціоналізована в расових термінах, а "Інші" розглядалися як такі, що як такі, що містять вищу, білу, доліхоцефальну, арійську расу (Розділ 12).

В імперських державах важливість постійного переосмислення міфічного минулого для нації призвело до посилення інституціоналізації. Початкові індивідуальні починання та ізольовані державні

Початкові індивідуальні починання та ізольовані державні проекти поступово були замінені

більшими археологічними експедиціями під керівництвом головних центрів

археологічної влади, деякі з яких вже існували - великі музеї, університети - а також новими - іноземними школами. Зростає кількість науковців, присвячених розшифровці та впорядкуванню археологічних археологічних решток, залучалися до зростаючих університетських та музейних кафедр.

що спеціалізувалися на вивченні класичної античності. Дослідження минулого було легітимізовано як пошук, що сприятиме розвитку науки. Але це прагнення розумілося лише в національному контексті. Це зрозуміло з конкуренції між археологічними експедиціями з різних країн за придбання творів мистецтва для власного країн за придбання творів мистецтва для власного національного музею.

Однак існувала велика різниця між археологією Великої Британії (а згодом і США) та інших великих держав

та археологією інших великих держав, зокрема Франції та

Пруссії/Німеччини - переважно до 1880-х років: бракувало свідомої державної політики щодо іноземних розкопок. У Розділі 1 було проведено розмежування

між континентальною або державно-інтервенціоністською моделлю та утилітарною моделлю

Утилітарною моделлю Британії та США. У першому випадку експедиції були організовувалися рідною країною та отримували державну підтримку від самого початку. У Британії та США, однак, приватні ініціативи продовжували продовжували переважати до останніх десятиліть дев'ятнадцятого століття. У багатьох випадках

підприємці отримували підтримку від уряду в отриманні дозволів на розкопки і транспортування археологічних об'єктів і пам'яток археологічних об'єктів і пам'яток додому. Деякі з них навіть отримували фінансову підтримку від опікунів Британського музею або, особливо у випадку Америки, приватних фондів. Відмінності між обома моделями стали більш розмитими у період посилення впливу імперіалізму, особливо з боку 1880-ті роки, коли Великобританія, і певною мірою США, започаткували державну політику активного заохочення іноземних розкопок активного заохочення іноземних розкопок і відкрили свої перші іноземні школи.

Важливо зазначити, що інтерес імперських держав до старожитностями країн, проаналізованих у цьому розділі, був вибіркоким: він зосереджувався на класичному періоді та ігнорував на класичному періоді та ігнорував, від початку, як передісторію, так і ісламське минуле.

Подібна картина буде проаналізована в колоніальному світі в

Розділ 9. Власне, ця відсутність уваги до ісламських старожитностей (за винятком, можливо, нумізматики та палеографії (Еттингер

винятком, можливо, нумізматики, епіграфіки та палеографії (Ettinghausen 1951: 21-3), і в дуже обмеженій мірі також до всіх інших

некласичних старожитностей) розвивається наприкінці XIX ст., коли некласичні старожитності

некласичні старожитності стали об'єктом західної цікавості (Ettinghausen 1951; Rogers 1974: 60; Vernoit 1997). З цього періоду ісламські старожитності стали мішенню як для місцевих націоналістів, так і для заможних класів у

західних імперських держав. Проте, якщо для місцевих націоналістів ісламське минуле

було Золотим віком, що пояснював походження нації, для західних людей воно стало еквівалентом екзотики та репрезентації Іншого (Said 1978). Таким чином, на Заході, особливо з 1890-х років, ісламське мистецтво сприймалося як єдине ціле. Фінансування ісламської археології зосереджувалося на пам'ятниках і монетах та їхній естетичній і комерційній цінності. Свіжа увага до ісламського минулого, спрямована на ісламському минулому зрештою привернула увагу західних археологів до досліджувати інші території, що перебували під владою Константинополя, від Албанії та Косово до територій у Саудівській Аравії та Ємені. Ці території не обговорюються в цій главі

обговорюються в цій главі, оскільки це вивело б нас за хронологічні рамки, встановлені для цієї роботи, хоча спорадичні ініціативи могли у цей період (див., наприклад, Potts 1998: 191).

Європейські гегемоністські погляди на минуле оскаржувалися по-різному в кожній з країн, проаналізованих у цьому розділі. У південноєвропейських країнах античність від самого початку стала метафорою національного минулого та іконами національного престижу, а отже, були вжиті заходи для їхнього захисту від імперських зазіхань.

захистити їх від імперського потягу до них. Були прийняті закони про криміналізувати вивезення старожитностей. Були організовані товариства, а археологія викладалася на університетському рівні. Таким чином, імперським археологам доводилося

задовольнятися вивченням старожитностей у конкуренції чи співпраці з місцевими археологами. (Проте, в довгостроковій перспективі, звіти імперських археологів

імперських археологів були більш успішними. У широко розповсюджених історіях археології, виданих у постімперських державах (досі Британія, Франція та Північній Америці) їхні імена прописані, тоді як подібне ставлення не передані їхнім італійським та грецьким колегам). У дев'ятнадцятому столітті зростає використання імперських мов - англійської, французької, німецької та, можливо, російської - також сприяло створенню національних академій з традиціями російської - також сприяло створенню національних академій з окремими традиціями відмінними одна від одної традиціями. Трансформація етосу іноземних шкіл в Італії є показовим прикладом. Італійська мова була відкинута як засіб спілкування невдовзі після того, як міжнародний інклюзивний Інститут кореспонденції Archaeologica був замінений національними закордонними школами з 1870s. У цій атмосфері зусилля місцевих археологів часто з презирством з боку археологів з більш процвітаючих країн.

Однак було б занадто спрощено стверджувати, що в археології Італії та Греції XIX століття існувало два протилежних погляди: погляд гегемоністських імперських держав та альтернативний місцевий погляд. При ближчому розгляді

При ближчому розгляді кожна з них охоплює розмаїття голосів.

Опір європейському неформальному колоніалізму та його жадобі до класичної старожитностей був більш дикунським за межами Європи, і в цьому розділі ми розглядаємо приклади Туреччини та Єгипту.

прикладі Туреччини та Єгипту. У 1830-х роках багато провінцій все ще перебували під

під політичним контролем Османської імперії, містили руїни славного минулого. які вже були або з часом мали стати невід'ємною частиною невід'ємною частиною міфу про походження західних народів. Грецькі останки, знайдені в Туреччині знайдені в Туреччині, вражаючі пам'ятки, розташовані в Єгипті, а з середини дев'ятнадцятого століття - в Месопотамії (Розділ 6), стали мішенню західної жаги до привласнення. Захоплення стародавніх творів мистецтва було величезним. Протягом другої половини дев'ятнадцятого століття найбільший контингент старожитностей, і найбільш відомими, були особливо ті, що походили що походили з двох попередніх регіонів. Їх приймали найбільші імперські музеї Європи - Лувр, Британський музей, Мюнхенська гліптотека прусського Altes Museum та російського Ермітажу. Османська імперія, однак, не залишилася байдужою до привласнення свого минулого. Османська імперія, однак, не залишалася байдужою до привласнення її минулого західними західним світом. У дев'ятнадцятому столітті почала формуватися, все ще несмілива, місцева наука з конкуруючими наративами про національне минуле. На початку століття очевидний політичний занепад Османської імперії заохочував політиків і науковців наближатися до західного мислення. Проте формальні та структурні розбіжності між османським і західним знанням були надто великими. західним знанням були надто великими для швидкого переходу. Різноманітність країн, що входили до складу імперії країн у складі імперії та їхня широка автономія також пояснюють, чому перехід відбувався різними темпами в різних частинах Османської імперії. У Туреччині форма громадянського націоналізму була нав'язана згори на на початку XIX століття, і разом з ним було організовано "Музеї громадянського націоналізму" (Wrtsmuseum). Проте, лише наприкінці століття лише наприкінці століття ця ідеологія серйозно поширилася серед інтелектуалів. З 1870-х років було прийнято більше захисного законодавства щодо старожитностей було прийнято більше захисного законодавства щодо старожитностей: музей у Константинополі було модернізовано та відкрито інші почали видаватися наукові журнали, розпочалися розкопки. Менш вестернізований, ніж Туреччина, Єгипет також став свідком ранньої організації музеїв, лише для того, щоб бути розсіяними, оскільки єгипетські правителі використовували їх як джерело для престижних подарунків. Оскільки Єгипет перебував під європейським контролем, а європейські археологи керували археологією, хаос грабунків скарбів був лише частково зупинений. археологією, хаос грабунків мисливцями за скарбами був лише частково зупинений з 1860-х років. Однак під їхнім керівництвом місцеві археологи мали місцеві археологи мали мало шансів отримати роботу в цьому місці, хоча дехто з них це робив. Більш екстремальним прикладом може бути археологія в Месопотамії. Як буде показано в Розділі 6, вона залишалася майже повністю в руках імперських археологів і розвивалася лише місцевими археологами у XX столітті.

Біблійна археологія

Зростання інтересу, який викликало вивчення стародавніх пам'яток, переважно з XVIII століття, приваблювало багатьох людей до класичних земель. Там, як пояснювалося в попередньому розділі, пошук коренів західної цивілізації та імперій, що розквітли у дев'ятнадцятому столітті. відбувався пошук коренів західної цивілізації та імперій, що розквітли у XIX столітті. Крім того, в деяких з цих країн - переважно в Єгипті та Месопотамії - ця проблема була не єдиною, що стимулювала інтереси науковців. Ці землі були свідками деяких розповідей, пов'язаних у християнській Священній Книзі, Біблії,¹ і тому пошуки класичної античності поєднувався з дослідженнями біблійного минулого, а іноді й затьмарювався ними.

біблійного минулого. Робота була зосереджена спочатку на Єгипті, потім на Месопотамії (сучасний Ірак і частини Ірану), а потім перемістилася на інші території: Палестину, до певної міри Ліван і Туреччину. Після перших мандрівників які зуміли подолати перепони у доступі, запроваджені Османською імперією, з'явилися дипломати, які імперії, у регіоні з'явилися дипломати, які працювали на різні імперські країни, а також більш спеціалізовані дослідники.

країн, а також більш спеціалізовані дослідники, зокрема географи та географи та антиквари. Пізніше, особливо в Палестині, багато з тих, хто шукав стародавні рештки були так чи інакше пов'язані з релігійними інституціями Тому імперіалізм не буде єдиним фактором, який слід враховувати у розвитку археології на території, описаній у цьому розділі, адже релігія також відігравала важливу роль. Як пояснюється на наступних сторінках, це були перехресні, взаємодоповнюючі сили.

ХРИСТІЯНСТВО ТА БІБЛІЙНА АРХЕОЛОГІЯ

Вплив релігії на археологію біблійних земель можна побачити як у релігійних переконаннях тих, хто її проводив, так і в більш

¹ Біблія складається зі Старого Заповіту, або івритського Танаху, та Нового Заповіту та Нового Заповіту. Єврейські писання відомі на івриті як Танах, і вони еквівалентні протестантському Старому Заповіту. протестантському Старому Заповіту. Протестанти і католики приймають Новий Заповіт як частину Біблії. Біблії, і, крім того, католики приймають як частину Старого Заповіту книги, відомі протестантам як Апокрипис. протестанти називають апокрифами, які являють собою набір єврейських творів кінця I тисячоліття до нашої ери. Деякі з них

І, що особливо важливо, в тому, як це вплинуло на дослідження. Метою більшості археологів, що працюють на біблійних землях.

археологів, які працювали на біблійній землі - особливо в основних районах Палестини та Лівану, було проілюструвати, підтвердити чи поставити під сумнів біблійну

їх не цікавив жоден період, датований ні до, ні після подій, описаних у Святому Письмі.

ні після подій, про які йдеться у Священній Книзі. Таким чином, інтерес до ісламської археологією регіону з'явиться лише наприкінці періоду, про який йдеться у цій книзі (Еттінгхаузен

у цій книзі (Ettinghausen 1951; Vernoit 1997: 4-5), а добіблійна археологія розвиватиметься пізніше.

Протягом дев'ятнадцятого століття археологією на біблійних землях займалися майже виключно християнами. Більшість археологів були залучені до археологією цього регіону через відданість і не приховували своїх благочестивих намірів.

наміри. Інформація, надана Біблією, була важливим елементом у їхніх дослідженнях.

Хоча основні зв'язки між усіма

широким спектром релігійних дебатів та розвитком археології у Велді ще належить дослідити, очевидно, однак, що існувала тісна заангажованість з релігією, яку пережили деякі з головних героїв цього розділу -

деякі з них працювали в церкві як священнослужителі, а інші, такі як

Петрі, дуже серйозно ставилися до релігійних дебатів (Silberman 1999b). Не дивно, що більшість католиків

не дивно, що більшість католиків походили з Франції, тоді як більшість протестантів походили з Британії, Сполучених Штатів і, значною мірою, з Німеччини.

Можна задатися питанням, чи сильніша традиція читання Біблії серед протестантів, а також їхня готовність

протестантів та їхня готовність ілюструвати тексти у своїх численних виданнях Біблії у дев'ятнадцятому столітті, може бути пов'язана з тим, що вони

друкованих виданнях Біблії, можливо, спричинили більший інтерес до Святої Землі.

Святої Землі. Крім того, питання, яке потребує вивчення, полягає в тому, чи акцент на паломництві, святих місцях і реліквіях серед католиків також міг бути

і, нарешті, чи мала Православна Церква власний інтерес до Палестини.

Палестині.

Цінність стародавніх решток була тісно пов'язана з їхньою роллю в

історії єврейсько-християнських релігій. Очевидно, що в основному це стосувалося археології в Палестині, але археологія Месопотамії, і в обмеженою мірою в Єгипті та інших регіонах, таких як Ліван і Туреччина, була також значною мірою вплинули на нього. Привабливість біблійної археології

переплітався з більш загальними дебатами про роль релігії в суспільстві XIX століття. Біблійні археологи працювали в контексті

більш загальних дебатів у сучасному суспільстві про цінність релігійних цінностей і ролі релігії в політиці та суспільстві. Непогрішність

Церкви, яка раніше зазнала серйозного удару з приходом до влади протестантів (таких

як

Протестанти (наприклад, Англійська церква) вважають апокрифи корисними, але не авторитетними. Вони, безумовно, були відомі протестантським вченим, які працювали в Палестині (Freedman та ін. 1992

монархії та виникнення сучасної держави в період Реформації (Розділ 2).

(Розділ 2), опинилася під загрозою через нове посилення громадянської влади та соціальні потрясіння, спричинені націоналізмом

соціальними потрясіннями, спричиненими націоналізмом - новим імпульсом у

створенні сучасної держави наприкінці вісімнадцятого століття - та індустріалізацією.

новий імпульс у створенні модерної держави, а також індустріалізація.

На релігію також різною мірою вплинули побічні продукти просвітницького раціоналізму: негативно - атеїзм, агностицизм і секуляризм; і

позитивно - зростаюче значення освіти та комунікабельності у створенні нових релігійних інституцій. Перше не вплинуло на археологію безпосередньо, в тому сенсі, що ми не знаємо про жодну атеїстичну чи агностичну археологічних робіт, які б спростовували Біблію; насправді все виглядало навпаки. Позитивні результати раціоналізму в релігії варто дослідити. Відповідно до зростаючої важливості освіти та комунікабельності, вісімнадцяте і дев'ятнадцяте століття стали свідками заснування товариств, а в євангельському світі відбулося кілька відроджень. Серед новостворених релігійних товариств один тип буде важливим для біблійної археології, особливо в Палестині. для біблійної археології, особливо палестинської. Це були місіонерські товариства, створені для євангелізації язичницьких народів (а також бідних у західних суспільствах)², з якими стикалися імперські держави у своїй експансії по всьому світу, в тому числі й у Палестині. у своїй експансії по всьому світу, в тому числі в Палестині та Лівані, які в основному були заселені нехристиянським населенням. були переважно населені нехристиянами. З шістнадцятого століття територія Палестини територія Палестини перебувала під контролем Османської імперії і була відносно закритою для європейського впливу. У першій половині дев'ятнадцятого століття кілька християнських місії були допущені на цю територію. Їх кількість зростала протягом другої половині століття, що було частково пов'язано зі збільшенням кількості паломників, які кількості паломників, які відвідували Святи Місця. В основному це були паломники з Франції, Росії та Німеччини. У цей період тут також оселилися колонії, утворені членами кількох християнських сект. християнських сект. Місії в Палестині мали очевидне значення для християн. Однією з перших місій, відправлених до Палестини, була місія Лондонського товариства поширення християнства серед євреїв, які оселилися в Єрусалимі які оселилися в Єрусалимі в 1823 році. Німецьке релігійне братство "Брудергауз" також заснувало громаду в тому ж місті в 1846 році з наміром з наміром євангелізації. Російська Духовна Місія розпочала свою діяльність у 1847 році, щоб здійснювати духовної опіки над російськими паломниками, надання допомоги і спонсорування благодійної та просвітницької роботи серед арабського населення. Християнські місії були доповнені єврейськими групами, головним чином з 1870-х років.

2 Місії також засновувалися в містах імперських держав, оскільки вважалося, що промислова біднота зможе здобути здоров'я, силу і мудрість лише тоді, коли буде щиро повірять в Євангеліє і його послання надії. Серед таких місій були Британське та Іноземне біблійне товариство (1804 р., для публікації та розповсюдження Біблії), Армія спасіння (1865 р.) і Місія Віри (1886), з якою пов'язані такі ініціативи, як створення недільних шкіл (1780) слід пов'язувати з такими ініціативами, як створення недільних шкіл (1780) (DitchWeld 1998).

Місії стануть одним з розсадників біблійних археологів у дев'ятнадцятому столітті. Отже, на відміну від інших країн,

релігія була однією з головних причин, чому так багато археологів жили тут. Унікальними для цієї частини світу були члени релігійних колоній та місій, які займалися археологією. Серед них були Ілай Сміт (1801-57), Фредерік Кляйн, Конрад Шик (1822-1901) та Готліб Шумахер (1857-1925). Останній з них, Сміт, жив у Бейруті. Він був пресвітеріанський священнослужитель американського походження, студент Андоверської богословської семінарії в Андовері, який започаткував переклад Біблії арабською мовою і допоміг Едварду Робінсону в його спробах скласти карту географії Біблії (див. нижче). Фредерік Клейн, який відкрив Моавитський камінь, був у схожій ситуації, але не можна сказати, що він був археологом: він проповідував у Палестині близько сімнадцяти років до того, як знайшов цей камінь. Німець Конрад Шик (1822) був одним із перших археологів у Палестині. Німець Конрад Шик (1822-1901) прибув до Єрусалиму як член німецького релігійного братства "Брудергауз". За вісімдесят років життя в Єрусалимі він зробив багато внесків в археологію, підтримуючи роботу Британського фонду дослідження Палестини (PEF). Готліб Шумахер, який народився в Америці, ще дитиною переїхав до Палестини зі своєю сім'єю як членом "Товариства храму", швабської протестантської секти, яка мала на меті швабської протестантської секти, яка мала на меті колонізувати Палестину християнами. Упродовж дев'ятого століття не так багато євреїв жило в Палестині, як і в будь-якій іншій країні, що розглядаються в цьому розділі (хоча їхня кількість неухильно зростала протягом усього цього періоду). Археологічні дослідження, які проводили євреї, що мешкали на цій території, зросли після Першої світової війни. євреями, що мешкали на цій території, зросла після Першої світової війни, а особливо після заснування Єврейського університету у 1925 році (Зільберман, особиста розмова 19.12.2004).

НЕФОРМАЛЬНИЙ ІМПЕРІАЛІЗМ І РАСИЗМ НА БІБЛІЙНИХ ЗЕМЛЯХ

Неформальний імперіалізм на біблійних землях
Значний вплив релігії на археологію біблійних земель не означає, що політика не мала впливу. Дійсно, в цій частині світу було б дуже складно відокремити одне від іншого. Імперіалізм, безумовно, був потужною силою. Більша частина території офіційно все ще перебувала під владою Османської імперії, але протягом XIX століття Палестина, Месопотамія і Єгипет в тій чи іншій мірі опинилися під владою британського колоніального світу. якості - Єгипет лише з 1881 року, а перші дві не остаточно до Першої світової війни. Контролюючи цю територію, Британія прагнула забезпечити свою торгівлю та колоніальні зв'язки з Індією та Сходом. Як і в будь-якому іншому регіоні британської неформальної імперії, археологія була ще одним інструментом імперського панування, і тому політичні еліти зацікавилися нею. Проте, цей інтерес також домінував релігійний підтекст стародавності регіону. Симптоматично, що симптоматично, що офіційне заснування Фонду дослідження Палестини відбулося у Вестмінстерському абатстві під патронатом королеви Вікторії та архієпископа Кентерберійського (Silberman 2001: 493). Британія була не єдиною

імперською державою в регіоні: щоб урівноважити її могутність, Франція керувала політику Лівану, особливо з 1860-х років, і змогла зробити обмежений внесок у єгипетську археологію навіть під час британського панування. Інші країни, переважно Німеччина та Сполучені Штати, з'являться на сцені наприкінці століття. Наприкінці століття на сцені з'являться інші країни, головним чином Німеччина та США. Почнемо з того, що імперіалістичні амбіції Німеччини в її Drang Nach Osten - ривок на Схід - мав очевидний ефект. Kulturpolitik, теоретичний аполітичний нейтралітет, покладений в основу німецької зовнішньої політики Німеччини, спрямована на конверсію в німецькі інтереси без застосування сили, призвела до створення Німецького східного товариства (Deutsche Orient-Gesellschaft) у 1898 році, а також Товариства) у 1898 році, а також Німецького євангелізаційного інституту des Heiligen Landes (Німецький євангелічний інститут старожитностей Святої Землі). старожитностей Святої Землі) у 1900 році. Американська школа археологічних досліджень Того ж року була заснована Американська школа археологічних досліджень. Археологи не були усунуті від політичної ситуації. Націоналізм забезпечував рамки для уявлення давніх народів, тобто як давніх націй, але він також мав сильний вплив на те, як розглядалися мовні та расові питання. розглядалися мовні та расові питання. Повертаючись до 1840-х років, британський археолог Остін Генрі Лейард (1817-94) у своїй популярній книзі розповів про свій досвід в Месопотамії: З цими назвами [Ассирія, Вавилонія і Халдея] пов'язані великі народи і великі міста, тьмяно затінені в історії; могутні руїни посеред пустелі, що не піддаються опису мандрівника своїм запустінням і відсутністю деВнітської форми. мандрівника; залишки могутніх рас, що все ще блукають землею; сповненість і пророцтва; рівнини, на які і євреї, і язичники дивляться як на колицю своєї раси. (Лейард 1849 в Ларсен 1996: 45) Імперіалізм також запламував практику археологів. Два приклади підійдуть для того, щоб проілюструвати це. Перший стосується імперського суперництва, представленого конкуренцією між Лейярдом і Боттою в Месопотамії, питання, яке пояснюється далі в розділі. По-друге, лише в рамках імперської конкуренції ускладнення, пов'язані з публікацією напису на Моабітському камені, можна зрозуміти. Камені можна зрозуміти. Це був випадок, який стався у 1870 році. Вона була спровокована Клермон-Ганно, це молодий французький консул-археолог, який поспіхом опублікував переклад твору, на який пруссаки стверджували, що мають наукові права. мають наукові права, і який британець Чарльз Уоррен (1840-1927) домовився зі своїм французьким колегою опублікувати одночасно (Silberman 1982: ch. 11). Інші приклади, що ілюструють зв'язок між імперіалізмом та археологією, будуть наведені далі в цьому розділі. Щодо того, чи була національна ідентичність була витіснена на біблійних землях релігійною ідентичністю

в літературі немає жодних вказівок на те, що це сталося, що призвело б, наприклад, до співпраці між членами однієї віри в опозиції до послідовників іншої.

Расизм, антисемітизм та археологія

Іншим фактором, що є центральним для розуміння політичного та релігійного контексту археології на біблійних землях, є зростання

археології в біблійних землях, є зростання расизму, а особливо антисемітизму, тобто расизму проти євреїв та інших семітських народів.

семітизму, тобто расизму проти євреїв та інших семітських народів. Расизм почав поширюватися в західному світі переважно з 1840-х років (розділ 12).

Одним з його проявів став антисемітизм - проблема, яка має довгу історію антисемітизм - проблема, яка має довгу історію і виходить за межі цієї книги (Lindemann 2000; Поляков

1975). Антисемітизм, термін, що з'явився наприкінці 1870-х років, став символізувати антагонізм до євреїв, який

антагонізм по відношенню до євреїв, який неухильно зростав з перших років століття. Термін "семіт" походить від біблійного імені Сима, яке використовувалося з 1780-х років для позначення мов, споріднених з івритом, до яких також до яких також належала фінікійська. Дотримуючись законів позитивізму, вчені намагалися

раціоналістично обґрунтувати місце семітів в еволюціоністській схемі рас за якою всі людські раси були класифіковані від найменш до найбільш розвинених (Bernal 1987). Французький вчений Ернест Ренан (1823-92), професор івриту в Колеж де Франс і розкопав кілька пам'яток у Леванті на початку 1960-х років. Леванту на початку 1860-х років, вважав арійців і семітів першими благородними расами (Liverani 1998: 8; Olender 1992: ch. 4), але, порівнюючи обидві скаже, що це не так:

Семітська раса здається нам неповною через свою простоту. Це, насмілюся сказати, для індоєвропейської сім'ї те саме, що малюнок для живопису або проста пісня для сучасної

для сучасної музики. Їй бракує розмаїття, масштабу, надлишку життя, необхідного для досконалості.

(Ренан, 1855, цит. за Бернал, 1987: 346-7).

Антисемітизм в академічних колах здебільшого з'явився в останні десятиліття другої половини дев'ятнадцятого століття. Кілька прикладів зі сфери археології допоможуть це проілюструвати. Британський дослідник Фліндерс Петрі визначив рівні, розкопані в Телль-ель-Хесі в Палестині, як різні епізоди расового домінування в цій місцевості (Silberman 1999b: 73). Він писав:

Вторгнення кочової орди ізраїльтян на високу цивілізацію аморейських царів, напевно, здавалося ударом по культурі і прогресу в мистецтві.

аморейських царів, напевно, здавалося нищівним ударом по всій культурі і поступу в мистецтві;

воно було подібне до жахливого розпаду Римської імперії північними расами; воно змело все хороше разом зі злом; знадобилися століття, щоб відновити втрачене.

(Петрі 1891, цит. за: Silberman 1999b: 73-4).

Антисемітизм також мав вплив на месопотамську археологію. На рубежі століття, коли зростаюча опозиція до євреїв поширювалася по всьому західному світі, біблійну археологію також використовували як зброю проти євреїв. Німецький ассиріолог Фрідріх Деліцш (1850-1922), наприклад, стверджував, що месопотамське походження біблійної традиції звільняє християнство від зв'язку з єврейською спадщиною і перетворило його на Першу "істинну універсальну релігію" (Larsen 1987). Антисемітизм також чітко простежується у фінікійська археологія. Від позитивного ставлення до працюючих давніх фінікійських купців (особливо фінікійських купців (особливо в капіталістичній Європі, зокрема в Британії та Ірландії зокрема (Champion 2001)), наприкінці століття все змінилося. Поза межами первісної фінікійської території археологічні рештки були тепер описуються як грецькі. Крім того, інтерес до археології фінікійців у археологією фінікійців на території Лівану та Сирії явно зменшився (Liverani 1998: 13).

БІБЛІЙНА АРХЕОЛОГІЯ В ЄГИПТІ ТА ТУРЕЧЧИНІ

Археологія Єгипту і Туреччини обговорювалася в попередньому розділі, хоча її зв'язок з біблійною археологією потребує подальшого пояснення. Як було показано в розділі 6, привабливість землі фараонів була головним чином пов'язана з її зв'язками з класичним світом - головним чином, з переміщенням переміщенням обелісків до Риму в перші століття нашої ери -, наявністю вражаючих залишків, таких як піраміди, і романтизм її асоціації з екзотикою. Хоча зв'язок Єгипту з біблійним минулим не був ключовим питанням для найпершого інтересу до єгипетських старожитностей, вчені не ігнорували той факт, що Єгипет згадується у Старому Заповіті, головним чином у Буття та Виходу. У книзі Буття розповідається про те, як Йосип був проданий у рабство до Єгипту своїми братами. У книзі Вихід розповідається про усиновлення Мойсея Єгипетська принцеса в дитинстві, як у дорослому віці він дізнався про своє походження, Ксед з Єгипту і повернувся після того, як Бог наказав йому врятувати свій народ від рабства. Далі описувалося, як Мойсей намагався переконати фараона дозволити ізраїльтянам поклонятися в пустелі дозволити ізраїльтянам поклонятися в пустелі, і як відмова фараона призвела до десяти казней, які спустошили Єгипет. Історія закінчилася виходом ізраїльтян з Єгипту. На відміну від археології Месопотамії та Палестина, біблійне минуле єгипетської археології, здається, приваблювало науковців, натхненних релігійним поривом, лише з 1870-х років. У 1882 році серед цілей британського Фонду дослідження Єгипту включала "організацію експедицій до Єгипту з метою з'ясування історії та мистецтва Стародавнього Єгипту, а також ілюстрації старозавітних оповідей, оскільки вони стосується Єгипту та єгиптян" (inMoorey 1991: 6). Фонд запросив Едуарда Навіль (1844-1926), швейцарського вченого, професора Женевського університету, який навчався в Берліні під керівництвом Женеви, який навчався в Берліні у Карла Ріхарда Лепсіуса (також згаданого у розділах 3 і 5), для розкопок у Телль-ель-Масхуті. Він інтерпретував розкопані руїни як Дім Атума, одне з міст-крамниць, побудованих євреями в період їхнього поневолення в Єгипті. Ще одне таке місто було пізніше

відкрив британець Петрі на місці Рамзеса в Тель-ель-Ретабе в 1905-6. Інтерес Петрі до єгипетської археології мав релігійне підґрунтя від самого початку. Він був залучений до неї через пірамідологію - псевдонаукою, яка розглядала піраміди як акт Бога, який вписав його божественність у їхніх пропорціях. Хоча незабаром він відмовився від цієї теорії як ненадійною (Silberman 1999b), привабливість вивчення Біблії та її археології залишиться і врешті-решт приведе його до Палестини. Зростаючі докази існування Старого Заповіту на території Єгипту були посилювалися в останні два десятиліття століття. Буде наведено ще два приклади. ще два приклади. По-перше, у 1887 році були знайдені старозавітні документи, написані на глиняних табличках аккадською мовою клинописом - типом письма, що використовувався в Месопотамії, а потім мовою міжнародної дипломатії, були випадково знайдені в Телль-ель-Амарні. Амарні. Ці таблички були придбані музеями Берліна та Лондона. Вони розповідали про правителів Леванту та їхні стосунки з єгипетською адміністрацією а також про життя в Ханаані (стародавній Палестині) в XIV столітті до нашої ери. Вони також згадували народ хапіру або хабіру, якого вчені вчені ототожнюють з євреями. У 1896 році стела Мернептаха була знайдена Петрі. На ній був викарбуваний переможний гімн, що оспівував похід фараона в Ханаану, в якому був знищений народ під назвою Ізраїль. Друге поранення було виявлено в храмі Амона в Карнаку, де була зображена сцена ідентифікована зі вторгненням фараона Шишака до Палестини. Він містив топографічний перелік міст, які були досліджені на початку століття Шампольйоном (Elliot 2003; Moorey 1991: 4-6).

Дослідження Біблії також привели науковців до Туреччини, де дослідження були пов'язані стосувалися як Старого, так і Нового Заповіту. У 1865 році французький вчений Ернест Ренан здійснив візит до Туреччини, опублікувавши книгу "Святий Павло" (1869). Його дослідження були продовжені Вільямом Рамзі (1851-1939) (Shankland 2004: 23), професора гуманітарних наук в Абердинському університеті з 1886 року, який знову використав подорожі Павла як основу для своїх досліджень, подорожуючи Туреччину для вивчення стародавньої топографії (Moorey 1991: 21). Щодо дослідження Старого Заповіту, одним із народів, згаданих у ньому, у Буття 15:20 та 1 Царів 10:29, були хетти. У 1876 році британський вчений Арчибальд Генрі Сейс (1845-1933) знайшов кілька написів, висічених на скелях в Туреччині, які, як він стверджував, можуть свідчити про присутність хетів у цій місцевості. Десять років по тому, знахідка глиняних табличок у місці під назвою Богазкей привернуло увагу німецького вченого та експерта з клинопису Гуго Вінклера (1863-1913), який розпочав власну експедицію до цього місця у 1906 році. Богазкей ототожнювали з Хаттусою, столицею хетів, могутньої сили на Близькому Сході з 1750-х років.

на Близькому Сході з 1750 року до н.е. до 1200 року до н.е. Під час розкопок було знайдено ще тисячі табличок, більшість з яких написані невідомою мовою: хеттською. Вони були розшифровані у 1915 році чеським професором ассириології Віденського університету Бедрих Грозний (1879-1952). Мова виявилася індоєвропейською. Розкопки Вінклера виявили залишки могутнього столичного міста з храмами, палацами, сорока і брамами. Таблички, знайдені в храмах, підтвердили, що ритуальні церемонії, описані в П'ятикнижжі (чотири книги, написані Мойсеєм, тобто Буття, Вихід, Левіт, Числа і Второзаконня), до того часу вважаються надто складними для того часу, коли вони були написані, були схожі на ті, що описані в богазкійських табличках (Zukeran 2000). Хетське минуле Хетське минуле було б визнане не тільки християнами та археологами які досліджують археологію Біблії, воно також матиме дуже різний тип привласнення пізніше у столітті, коли Кемаль Ататюрк розпочав свої Кемаль Ататюрк розпочав пошуки сильної та єдиної Туреччини (Magnarella & Tu'rkdogan 1976: 256).

МЕСОПОТАМСЬКІ СТАРОЖИТНОСТІ ТА СТАРИЙ ЗАВІТ

У цьому розділі розглядається археологія XIX століття на території сучасного Іраку та Ірану обговорюється археологія XIX століття. Європейський інтерес до старожитностей багдадського пашалика, провінції Османської імперії, яка приблизно збігається з сучасною територією Іраку, розпочалася ще в ранньомодерну епоху з "Загибелі Персеполя П'єтро делла Валле (1586-1652) та інших послідовників. Ця наукова лінія привів до данця Карстена Нібура (1733-1815) (Simpson 2004: 194), і був частково пов'язаний з пошуком останків, пов'язаних з біблійною історією. На початку XIX століття ця територія була відносно закритою для європейських впливів, і лише кілька європейців мешкали тут, деякі з них цікавилися старожитностями старожитностями цієї місцевості (ibid. 194-5). Одним з них був англійський мандрівник і вчений Клавдій Річ (1787-1821), з 1808 по 1821 рік призначений резидентом Ост-Індійської компанії в Багдаді (Lloyd 1947: chs. 3 і 5; Simpson 2004: 198-201). Цікавлячись старожитностями і знаючи про біблійне минуле цієї місцевості, він відвідав стародавній Вавилон, місто, яке часто згадується в Біблії, і опублікував книги про зібрану інформацію. Біблії, і опублікував дві книги про зібрану ним інформацію. У 1821 році, перед тим, як від'їзду з Месопотамії, він відвідав, серед інших місць, кургани Куюнджик і Небі Юнус, які разом утворювали городище Ніневія, поблизу Мосула, на півночі Месопотамії. Він також скопіював висічені на камені клинописні написи в Персеполісі в Ірані, і це та Ніневія були опубліковані в 1836 році, більш ніж через десять років після його передчасної смерті (Larsen 1996: 9). Щодо Ірану, то іноземні археологи, які відвідували цю територію, були переважно британці та росіяни. Серед британських мандрівників був шотландський дипломат сер Джон Кер Портер (1777-1842), який частково здобув освіту в Росії. Він досліджував Персеполь та інші пам'ятки, які він проілюстрував у малюнках. Російський інтерес до Ірану, пов'язаний з російським імперіалізмом (Нікітін 2004) (див. також розділ 9), був

однак, був оскаржений Великою Британією. Протягом усього дев'ятнадцятого століття правлячий будинок в Ірані, Каджарський будинок в Ірані, династія Каджарів (1781-1925), мав змогу грати роль імперської держави і перетворювати Іран на імперську владу і перетворити Іран на державу, розташовану між сусідніми Російською та Британською імперіями. Країна була змушена пристосовуватися до змін у західному світі за часів правління Фатх Алі-шаха (бл. 1797-1834) і Насір ад-Діна Шаха (р. 1848-96) були найважливішими в цьому процесі. Під час правління Фатх Алі Шаха оригінальне використання минулого можна було побачити у 1820-1830-х роках у анахронічному створенні скельних рельєфів із зображенням шаха. Ці типи походять з доісламського Ірану, коли вони уособлювали королівську владу. Шах познайомився з ними в Персеполі під час свого перебування там у 1794-7 роках. Персеполі, коли був принцом-губернатором регіону, де знаходяться руїни, у 1794-7 роках. Контакти які він встановив з деякими мандрівниками (Моріє, Кер Портер), можливо, змусили його оцінювати їх у більш західному ключі (Luft 2001). Дехто також бачить відродження стінопису, що відбулося переважно за його правління, як наслідок західного впливу (Diba впливу Заходу (Diba 2001).

Малкольм (який відвідував двір у Тегерані в 1800, 1808 і 1810 роках) (1782- 1833), дипломат, який відвідував Тегеран у 1782, 1808 і 1810 роках. 1833), дипломат Джеймс Мор'єр (перебував у Персії в 1808-9 і 1811-15 роках) (1780-1849), Джеймс Сілк Бекінгем (1816) (1786-1855) та Джеймс Б. Фрейзер (кілька подорожей у 1821-34 роках) (1783-1856). У 1817-20 роках Російська академія мистецтв спонсорувала експедицію до Персії, яку очолив британський художник Роберт

У Західній Європі, після смерті Річа, його колекцію старожитностей купив Британський музей. Через брак ентузіазму за неї заплатили лише невелику суму за неї заплатили лише невелику суму грошей. Незважаючи на відносну неважливість публічної виставки, у 1830-х роках антикваріат, зібраний Річем, матиме першорядне значення для майбутнього розвитку месопотамської археології. Одним із відвідувачів музею був відвідувачів музею був народжений у Німеччині Жюль Моль (1806-76), арабіст, який вирішив переїхати до Парижа, на той час Мекки для європейських Моль став одним із секретарів Паризького азіатського товариства, асоціації, яка була створена в 1829 році для сприяння вивченню східних мов і культур (розділи 8 і 9). сприяти вивченню східних мов і культур (розділи 8 і 9). бачив потенціал колекції Річа і мріяв зробити Лувр головним європейським музеєм, що зберігає старожитності з Месопотамії. Він переконав французьку владу французьку владу направити до Мосула консула для проведення розкопок і відправити скульптури та написи назад до Лувру. У 1847 році, лише через чотири роки після прибуття в регіон консула-розкопувача Поля Еміля Ботта (1802-70),

Лувру вдалося відкрити першу колекцію асирійських пам'яток для громадськості. Перші колекції Лувру походили переважно з палацу, розкопаного в асирійському місті Хорсабад, що за десять миль від Ніневії, де розкопки довели, що це був культ (Larsen 1996; Moorey 1991: 7-14). Розкопки були корисними для біблійних досліджень. Матеріал, привезений до Парижа, був проаналізував, серед інших, французький вчений Адрієн де Лонгпер'є (1816-82), який зміг прочитати в одному з клинописних написів ім'я Саргін і ототожнив його з ім'ям Саргона, царя Ассирії, згаданого в в книзі Ісаї 20:1. Отже, палац, знайдений Боттою, належав асирійського царя Саргона II (бл. 721-705 рр. до н.е.), одного з месопотамських правителів згаданих у Старому Завіті. Залучення Британії до месопотамської археології мало дуже різний початок. У Розділі 1 було зроблено розрізнення між європейською континентальною або державно-інтервенціоністською моделлю, що вирізнялася фінансовою підтримкою археологічних експедицій з боку уряду. державною підтримкою археологічних експедицій, на відміну від утилітарної моделі, якої дотримувалися у Великій Британії та США. у Великій Британії та США, яка покладалася на приватне фінансування. Археологія в Месопотамії археологія в Месопотамії не стала винятком: незважаючи на потенціал Британського музею старожитностей Річа, не було зроблено жодних інвестицій в консулексний екскаватор на кшталт французького Botta. Лише приватна ініціатива, наполегливість молодого англійця молодого англійця Остіна Генрі Лейярда, за посередництва посла в Константинополі з 1844 року, сера Стратфорда Каннінга, змусила Британський музей призначив його представником Великої Британії в Мосулі. Зрештою, музей спонсорував роботу Лейярда в 1846 році, але тільки після того, як він провів рік на розкопках у Німруді, і з сумою, далекою від тієї, яку Франція подарувала Ботте (Larsen 1996: 23, 109). Інтерес до біблійної історії, схоже, був одним із факторів, що стимулював інтерес Лейярда до Месопотамії. Проте, в це не повірив один з його друзів, який у 1846 році цинічно зауважив йому "Я чув, що інтерес до твого каміння дуже великий, і якщо ти можеш, як я вже казав, надати своїм відкриттям біблійного значення, то ви досягнете повної перемоги над цим світом дурнів і мрій. над цим світом дурнів і мрійників; ви можете знайти якогось релігійного хлопця, який надихне вас надихнути вас необхідною вірою, за що я не буду думати про вас анітрохи гірше. Незалежно від реальних цілей Лейярда, релігійних чи опортуністичних, його відкриття, разом із транскрипціями текстів британського консула в Багдаді Генрі Роувінсона, дозволили ідентифікувати багатьох царів Багдаді Генрі Роувінсоном, дозволили ідентифікувати багатьох царів та міст, згаданих у єврейському Писанні, в асирійських текстах. Лейярд розкопаний у Німруді, колись другій столиці Ассирії, відомій як Калах у Буття. У Куюнджику - Ніневії - серед багатьох інших речей, він розкопав кілька плит із зображенням облоги Лахішу, описаної в 2 Царств 18:13-14. Лейярд популяризував свої знахідки, головним чином, завдяки публікації 1849 року

"Ніневія та її залишки". Крім того, намагаючись розбурхати уяву британської громадськості уяву британської публіки щодо стародавніх цивілізацій Ассирії та, загалом, Месопотамії, книга просувалася християнськими євангелістами як підтвердження божественної кари Німруду та Ніневії оголошеної пророками в Біблії (Moorey 1991: 9). Зв'язки між месопотамськими текстами та Біблією продовжувалися і після досліджень Лейярда та Ботти, (Caugill 1992: 39, 46-8; Larsen 1996: 22, 68, 283, 309; Lloyd 1947: chs. 10-12). Імена Шалманесер (згадується в 1 Царів 17:13), Єзекії (2 Царів 18-19), Юди (Ісаї 36-7) та Менахема з Самарії на плитах на замовлення ассирійського царя Пула (2 Царств 15-19) були ідентифіковані на початку 1850-х років. У своїй книзі "Відкриття в руїнах Ніневії та Вавилону 1853 року, Лейярд зміг надати список деяких правителів стародавнього світу, міста і країни ассирійською та івритом, які були як у Старому Заповіті, так і в нещодавно відкритих ассирійських текстах. Заповіті, так і в нововідкритих ассирійських текстах (Moorey 1991). Однак археологія в Месопотамії була пов'язана не лише з Біблією; вона було набагато більше. Велика кількість збережених записів Лейярда є безцінним джерелом для дослідження його намірів - завдання, яке в іншому випадку було б неможливим (Larsen 1996; Reade 1987). Вони дають зрозуміти, наприклад, що Лейярд ніколи не вважав, що ассирійські пам'ятки досягли тієї вищості, якої досягли греки досягнутої греками; його думка, яку поділяли багато інших, полягала в тому, що ассирійське мистецтво було нижчим предком класичного мистецтва. З його нотаток також зрозуміло, що він бачив археологію як щось, що принесе славу його власній нації, а а розшифрування клинописних написів - справою національної честі. Залучення Великої Британії та Франції до Залучення Британії та Франції до археології Месопотамії він сприймав ним як змагання. "Я думаю, - писав Лейярд у листі до Каннінга у 1845 року, - нам, можливо, вдасться передати деякі скульптури в Європу так само швидко, якщо не швидше, ніж французам. . Це було б дуже важливо для нашої репутації" (за Larsen 1996: 77). А в іншому листі, написаному кількома місяцями пізніше, він сказав: "Якщо розкопки виконають свою обіцянку до кінця, є багато підстав сподіватися, що будинок Монтегю [Британський музей] перевершить Лувр" (ibid. 96). Суперництво досягло свого піку, коли команди, надіслані обома країнами, проводили розкопки на тих самих місцях на початку 1850-х років. Перші великі скульптурні твори, виставлені в Британському музеї, з'явилися Британському музеї, з'явилися в 1852 році і незабаром були сприйняті як серйозна конкуренцію тим, що зберігалися в Луврі. Як і у випадку з археологією класичного світу, включно з Єгиптом, у Месопотамії археологія стала ареною імперського суперництва. Важливість, яку надавали археології органи охорони культурної спадщини знайшло своє відображення у створенні нового відділу східних старожитностей у Британському музеї в 1860 році (Caugill 1992: 38). Опір місцевого населення імперському привласненню

месопотамської спадщини, здається, спочатку був мінімальним. Хоча дозволи на проведення робіт потрібно було дозволу, в літературі не згадується про перешкоди, подібні до тих, що спостерігалися у випадку з Туреччиною.

у випадку Туреччини (Розділ 6). Протягом XIX століття немає жодної інформації про інтерес до археології з боку місцевих місцеві науковці. Єдиним місцевим археологом, здається, був Ормузд Рассам (1826-1910), про якого говорили, що він став "можливо, більш англійцем ніж самі англійці" (Reade 1993: 59).

Як він одного разу заявив, його "метою було виявити невідомі джерела та висвітлити деякі важливі асирійські пам'ятку для вдячності британської громадськості, особливо тих, хто особливо тих, хто цінував такі відкриття для своїх біблійних чи літературних студій" (у Reade 1993: 59,

курсів мій). Ормузд Рассам вивчив техніку археологічних зварювальних робіт і войовничого ставлення до французів - від Лейярда. Рассам продовжував працювати ще кілька років після того, як Лейард припинив свої зварювальні роботи. На початку 1850-х років

він працював безпосередньо на консула в Багдаді, Генрі Ролінсона, головного дешифрувальника клинопису (разом з Едвардом Гінксом (Adkins 2003: ch. 13; Larsen 1996: ch. 20; Pope 1975: ch. 4) та Франсуа Ленорман (1837-83)), роблячи такі відкриття, як палац Ашшурбаніпала.

Рассам повернеться до археології у 1870-х роках, і його відкриття, що виникли тоді, допоможуть нам що виникли тоді, допомагають нам дослідити зростання расизму в європейській археології. Після майже двадцяти років роботи на британський уряд в інших місцях

уряду, у 1877 році Ормузда Рассама попросили очолити археологічну експедицію до Ассирії та Вавилонії. Це було пов'язано з відкриттям Джорджа Сміта (1840-76) знахідкою глиняної таблички з Ніневії, в якій згадувався потоп.

згадувався потоп. У 1866 році Сміт працював у Британському музеї як "ремонтником" з метою пошуку колекцій табличок, а Віндінг з'єднував між фрагментами. Він був переважно самоучкою в асиріології, і, можливо першим визнав складність встановлення кореляцій між Старим Заповітом і Ассирією. Заповітом та асиро-вавилонськими джерелами. Як він сказав:

Я повинен зізнатися, що погляд, якого дотримуються обидва Роулінсони та німецькі професори більше відповідає буквальним твердженням асирійських написів, ніж моя власна,

але я абсолютно не можу зрозуміти, як біблійна хронологія може тут так далеко відхилитися, оскільки

як це можна припустити з написів. У 1872 році Джордж Сміт прочитав лекцію для щойно заснованого Товариства

біблійної археології, в якій він оголосив про свою реконструкцію таблички

в якій згадується про Великий потоп. Ця подія значно пожвавила

інтерес до месопотамської археології. Для Рассама це відкриття

археологією Рассам присвятив більшу частину своїх останніх активних років. Однак цей

час буде затьмарений звинуваченнями Волліса Баджа, вгура,

вже згаданого в розділі 5, який на той час працював асистентом у Британському

Музею. Бадж звинуватив Рассама в тому, що він викрав клинописні таблички під час

розкопок, щоб продати дилерам у Багдаді. Ринок старожитностей був вирував від цього типу матеріалів. Підраховано, що у 1880-х роках Багдадський ринок старожитностей виставив на продаж від 35 000 до 40 000 глинописних

текстів (Andre ´n 1998: 46). Не повіривши звинуваченням Баджа, давній прихильник Рассама, Лейард, написав другові листа, в якому звинуватив Баджа в тому, що він поширює свою брехню

щоб витіснити Рассама, одного з найчесніших і найпряміших хлопців, яких я коли-небудь знав, і того, чиї великі заслуги ніколи не були визнані - тому що він "нігер". і тому, що Роулінсон, за звичкою, привласнив собі всі заслуги Рассама. Хоча ім'я Расама було очищене в суді, він отримав набагато меншу компенсацію, ніж він вимагав. Баджа, однак, підвищили на посаді в музеї, щоб допомогти йому оплатити судові витрати (Ларсен 1996: с. музеї, щоб допомогти йому оплатити судові витрати (Larsen 1996: 366).

Паралельно з цим дослідженням, між 1877 і 1900 роками кілька французьких археологів

проводили розкопки в Іраку та Ірані, які так чи інакше були пов'язані з Біблією. Основними вченими, які брали в цьому участь, були Саржец, Лофтус, Дьєлафуа і де Морган. В Іраку французький віце-консул у Басрі Ернест де Сарзек (1832-1901) проводив розкопки в Телло, стародавнє місто Гірсу. Це було одне з найважливіших столичних міст-держав

стародавнього Шумеру, однієї з найдавніших цивілізацій Стародавньої Месопотамії. Шумер мав кілька міських центрів, таких як Еріду, Ніппур, Ур та Урук (Ерех в Біблії) в дельті річок Тигр і Євфрат. У 1881 році Саржец продав колекцію Wrst колекцію вгуринів, циліндрів, печаток і сланцевих табличок з написами до Лувру. Хамді-бей, тим не менш, припинив розкопки, доки не було досягнуто домовленості не було досягнуто домовленості про передачу Віндінгів до Константинополя. Французькій дипломатії, однак,

все ж таки вдалося отримати прихильність султана Абдулмеджіда, коли розкопки відновилися у 1888 році (Eldem 2004: 136).

Деякі інші археологи з Франції проводили розкопки в Ірані.

Там більшу частину другої половини дев'ятнадцятого століття правлячим шахом був Насір ад-Дін Шах (р. 1848-96). Він продовжив справу своїх попередників контрольовану вестернізацію - наприклад, у 1860-х роках було запроваджено телеграф.

у 1860-х роках, але побоювання його наслідків призвели до надзвичайних труднощів європейців в отриманні економічних поступок. Насір ад-Дін Шах навіть гастролював Європою у 1873, 1878 та 1889 роках. Деякі зміни стали очевидними у містобудуванні, дрес-кодї, охороні здоров'я, фотографії, предметах розкоші та живописі. Декілька художників навчалися в Європі, пропагуючи новий персько-європейський

стиль (Аманат, 1998). У 1851 році в Тегерані було відкрито заклад європейського стилю Дар аль-Фунун

був відкритий у Тегерані 1851 року, і в ньому мистецькі класи перейняли систему, яку запровадив його директор Абу-ль-Хасан. (1814-66), познайомився під час своєї навчальної поїздки до

Італії у 1845-50 роках. Після його смерті в 1866 році його замінив Алі Акбар

Музайїн ад-Даулах, який навчався у Вищій школі витончених мистецтв у Парижі.

Одним з його найкращих учнів був Камаль аль-Мульк, який отримав спонсорську підтримку для продовження навчання в Парижі, Флоренції та Римі протягом трьох років (Ekhtiar 1998: 59-61). Французькими археологами, що працювали в Ірані наприкінці дев'ятнадцятого століття, було подружжя Дьєлафуа.

століття було подружжя Дьєлафуа і де Морган, які проводили розкопки в Сузі, на території сучасного Ірану.

сучасному Ірані. У 1881 році Марсель (1844-1920) і Джейн (1851-1916)⁴ Дьєлафуа розкопували палац ахеменійського царя Дарія I в Сузах (VI ст.

до н.е.). Роками пізніше Жак де Морган (1857-1924) повернувся на це місце і., після підписання договору з королем Моза-Вереддін-шахом, проводив там розкопки між 1897 і 1902 роками. Сузи згадуються в Неєм. 1:1, Естер 1:2 і Дн.

8:2. Де Морган знайшов у Сузах Кодекс Хаммурапі, який датується вісімнадцятого століття до нашої ери. Це дало інформацію про найдавніший кодекс законів відомому до того часу, надзвичайно схожому в багатьох елементах на єврейський кодекс.

зокрема, з деякими звичаями, згаданими в книзі Буття. Його зв'язки з П'ятикнижжям і Законом Мойсея незабаром були підкреслені перекладачами, першим з яких був отець Вінсент Шейль (1858-1940), домініканський священик, асиріолог і домініканський священик, асиріолог і директор досліджень у Вищій практичній школі.

Близько середини 1880-х років месопотамська археологія була дисципліною, яку розвивали в більшості великих європейських країн (Larsen 1987: 98). З останніх десятиліть до Британії та Франції долучилися Німеччина та США.

Німеччини та США. Інтерес Німеччини до месопотамської археології викристалізувався у 1898 році зі створенням Німецького східного товариства, інституції, яку підтримували на найвищому рівні німецького суспільства (Larsen 1987: 99). Щодо німецьких евортів, Бадж скаже через багато років, що багато проникливих спостерігачів зауважили, що Німеччина лише почала розкопки серйозно в цих країнах [Ассирії та Вавилонії], коли почала мріяти про

4 Джейн Дьєлафуа можна вважати однією з перших жінок-археологів. Ще однією з піонерів, які займалися біблійною археологією, була британська дослідниця Гертруда Белл (1868-1926), яка опублікувала книгу "Пустеля і посіви" (1907) зі своїми спостереженнями на Близькому Сході, а також "Тисяча і одна церква" (1909) про свою роботу з Рамзі в Туреччині. У 1909 році вона відвідала хетське місто Кархеміш (2 Хронік 35:20, Єремії 46:2), знайшла Ухайдір і вирушила до Вавилону та Наджаву, святого шиїтського міста паломництва. Її знання місцевості призведе до того, що її завербує британська розвідка під час Першої світової війни, після чого вона стане почесним директором старожитностей в Іраку і заснує музей у Багдаді (Wallach 1997).

створення Німецької Східної імперії, до якої мала вести Багдадська залізниця

(Budge 1925: 293 в Larsen 1987: 100).

Археологія в Месопотамії заохочувалася німецькими консулами в Багдаді. Консул Ріхард неодноразово звертався до Міністерства закордонних справ з проханням надіслати

археологічну експедицію до Месопотамії. У 1896 році він запропонував розкопки стародавнього міста Урук (Варка). Як він пояснював:

"Французи, англійці та північноамериканці оминули його увагою, наче за велінням долі акт розкопок цих культурних центрів, цих шкіл, які продукували тисячі років стародавньої мудрості, були зарезервовані для нації поетів і

мислителів, *docta Germania*.

(in Marchand 1996b: 307).

Одними з ключових німецьких розкопок на рубежі століть були розкопки Вавилоні (Ірак), що проводилися з 1899 року до Першої світової війни німецьким Робертом Кольдевеєм (1855-1925). Маючи освіту архітектора, він ранній досвід в археології Греції та Близького Сходу. Він запровадив стратиграфічні методи розкопок і, як наслідок, зміг спостерігати висушені сонцем глиняні стіни, з яких складалася більшість месопотамських будівель Месопотамії. Він також виявив численні таблички переважно неовавилонського періоду, в тому числі й ті, що натякають на Єгояхина Юдиного, згаданого в 2 Царств 25:29.

Царів 25:29. Він також знайшов Ворота Іштар, які йому вдалося перевезти до Берліна, хоча через політичну ситуацію вони були виставлені на огляд лише роками пізніше, у 1930-х роках (Bernbeck 2000). Інший археолог, який працював у з Колдеві, Вальтер Андре (1875-1956), розкопував в Ашурі з 1903 по 1913 рік, на місці, яке надавало інформацію про Ассирію до того, як її уряд переїхав до Німруда.

Ассирії до того, як її уряд переїхав до Німруда та Ніневії (Moorey 1991: 45).

Окрім Німеччини, іншою країною, яка долучилася до месопотамської археології наприкінці

археологією Месопотамії наприкінці дев'ятнадцятого століття були США. Новий інтерес до Месопотамії новий інтерес частково пояснюється німецькими вченими, які емігрували до США (Larsen 1987: 101; 1992: 128-9). На засіданні Американське східне товариство в 1884 році прийняло резолюцію, в якій пояснювалося що "Англія і Франція провели значну роботу з дослідження Ассирії та Вавилонії. Настав час Америці зробити свій внесок. Давайте відправимо американську експедицію" (за Cooper 1992: 138). Під керівництвом Вільяма Хейз-Уорда, перша дослідницька експедиція була негайно відправлена в тому ж 1884 року, з позитивними результатами. Це врешті-решт призвело до початку американської на Близькому Сході з розкопок в Іраку міста Ніппур ототожнюється з Кальною, Буття 10:10), що призвело до знахідки шумерських архівів, а також багато інших артефактів. Компоненти команди показують, як професіоналізм тепер став нормою. Всі вони були прикріплені до Університету Пенсильванії, команду якого формував сам Уорд, а також Джон П. Пітерс (1852-1921), професор семітики, та епіграф Герман Вольрат Гільпрехт (1880-1900), професор ассиріології (Cooper 1992: 139, 149; Lloyd 1947: 184-5). Чиказький університет став доповненням до електронних курсів Університету Пенсильванії. У 1894 році в Чиказькому університеті було відкрито Східний музей Хаскелла. Музей був не єдиним музей був не єдиним, який отримав великі пожертви від молодого магнат Джон Д. Рокфеллер, який у такий спосіб просував екстремальну версію британсько-американської моделі фінансування, про яку йшлося у Розділі 5. Рокфеллер також профінансував експедицію Фонду Східних досліджень Чиказького університету експедицію Чиказького університету до Бісмайї (Ірак, стародавній Адаб, одна з шумерських держав

Шинару), розташовану на південь від Ніппуру, що тривала в 1903-5 роках. Пам'ятка мала хронологію щонайменше хронологію щонайменше два тисячоліття, починаючи з періоду Урука (середина IV тисячоліття до н.е.).

четвертого тисячоліття до н.е.), і було виявлено зіккурат, а також кілька храмів, палац, архів табличок, житлові будинки та кладовище. Таблички, скульптури та рельєфне різьблення по каменю були основними об'єктами, перевезеними до

Чикаго (Meade 1974: 90-2; Moorey 1991: 45-53; Patterson 1995b: 64). На відміну від Італії, Греції та Єгипту, інші зарубіжні школи лише почали з'являтися лише в останні роки аналізованого періоду. Американська школа сходознавства (АШС)

Американська школа східних досліджень (АШСД) була заснована 1900 року "з метою переслідування біблійних, лінгвістичних, археологічних, історичних та інших споріднених

досліджень за сприятливіших умов, ніж ті, що можуть бути забезпечені на відстані від Святої Землі" (у Moorey 1991: 35). Він був створений майже майже через тридцять років після школи в Афінах (Patterson 1995b: 63). Британія відкрила Британську школу археології в Іраку за рахунок приватного фінансування лише в

1932 році, коли Месопотамія потрапила під британський мандат.

Що стосується Франції, то, за словами

Гран-Аймеріх (1998: 268). Археологія Сирії, Лівану, Палестини, Іраку та Ірану залежала від Французької школи в Каїрі.

ПОШУКИ СВЯТОЇ ЗЕМЛІ: АРХЕОЛОГІЯ ПАЛЕСТИНИ

Дослідники, біблійна топографія, товариства та написи (1800-90)

Існує кілька прецедентів наукового зацікавлення Палестиною у вісімнадцятому столітті.

Одним з них був Адріан Реланд (1676-1718). Він був голландським християнським гебраїстом і сходознавцем, професором східних мов в Утрехті з 1699 року. Він опублікував латинською мовою *Antiquitates Sacrae Veterum Hebraeorum* (1708) та *Palæstina ex Monumentis Veteribus Illustrata* (Палестина, ілюстрована античними пам'ятками) (1714), в яких критично проаналізовано попередні джерела. Вторгнення Наполеона до Єгипту привело його до Палестини, куди він також відправив дослідників, але нічого важливого з цього не вийшло, можливо через прихід британців і відступ Наполеона (Silberman 1982:

15). Британський дослідник, з 1808 року професор мінералогії в Кембриджі, Едвард Даніель Кларк (1769-1822), прибув туди в 1801 році, взявшись за пошук справді біблійних місць (ibid. 18-20). У 1806 році німецький мандрівник, Ульріх Яспер Зетцен (1767-1811) відкрив Герасу в Йорданії, місто яке не було назване в Біблії, але згадувалося у вислові "країна Герасимлян" (Мк. 5:1, Лк. 8:26, 37). У 1812 році місто Петра, описане в Обадії 3, 4 та Єремії 49:16-18, було відкрите швейцарцем Йоганном Людвіг Буркхардт (1784-1817), учень Кларка. Після того, як Зетцен був вбитий отрутою іманом Ємену, а Буркхардт помер від

малярії, імпульс до нових досліджень зменшився (Silberman 1982: 27).

Однак пізніше Петра буде досліджена двома французькими мандрівниками: Леон

де Лаборд (1807-69) і Луї Лінант де Бельфонс (1799-1883), які опублікували свої дослідження у 1828 році.

Незважаючи на ці прецеденти, сучасна наука залишає за американцем Едвардом Робінсоном титул "батька біблійної археології"(1794-1863). Він був конгрегаціоналістом з Нової Англії, який навчався в Андоверській теологічній семінарії в штаті Массачусетс, семінарії, де консервативний підхід на протигагу ревізіоністському підходу, який підтримувався в Гарварді. В Андовері його викладав блискучий гебраїст Мозес Стюарт (Moses Stuart) (Moorey 1991:15). Між 1826 і 1830 роками він навчався в Німеччині у Карла Ріттера, колись одного з протеже Гумбольдта і одним з натхненників розвитку географії та вивчення міграцій (Розділ 11). Повернувшись до Америки, він був призначений професором священної літератури в Андовері, а потім першим професором біблійної літератури в новій Уніонній богословській семінарії в Нью-Йорку. Нью-Йорку, але він переконав своїх нових господарів дозволити йому три-чотири роки для власних подорожей Палестиною. Робінсон започаткував традицію дослідження біблійної топографії. У своїй книзі 1841 року він пояснив причини свого потягу до Святої Землі.

Як і у випадку з більшістю моїх співвітчизників, особливо в Новій Англії, біблійні сцени Біблії справили на мене глибоке враження з самого раннього дитинства; і згодом, у більш зрілі роки, це почуття переросло в сильне бажання особисто відвідати місця, такі визначні в історії людського роду. Адже в жодній країні світу, мабуть, немає світі, мабуть, немає такого почуття, яке було б так широко розповсюджене, як у Новій Англії. (Moorey 1991: 15).

